SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 78. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 24, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 24-го КВІТНЯ 1992. Ч. 78. РІК XCIX.

„І замість червоних зірок на каплицях Спалахкують ніччю пророчі хрести!"

„ЧАС ПЛАЧУ ВЖЕ МИНУВСЯ..."

ВЕЛИКОДНЄ АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

До всечесного духівництва й побожних вірних Української Автокефальної Православної Церкви (Соборноправної).

Час плачу вже минувся, не плачте,
але сповістіть про воскресіння апостолам.

(Стихира на воскресній утрені).

Ці слова вкладає Свята Церква в уста світлоносного янгола-благовісника, який запевнив жінок-мироносиць у Воскресінні Христа, сказавши їм: „Нема Його тут (у гробі), бо Він воскрес, як сказав'" (Мтв. 28,6-7). Христос замінив їхні сльози на радість Свого Воскресіння і сподобив їх першими довідатись про сповнення багаторазово говорено Ним ученикам Своїм у дорозі до Єрусалиму на свято Пасхи: „От входимо в Єрусалим, і Син Чоловічеський виданий буде преосвященикам і книжникам, і осудять Його на смерть, і видадуть Його невірним; і знущатимуться над Ним, і битимуть Його, і оплюють Його, і вб'ють Його, і Він на третій день воскресне" (Мрк. 10,33-34, а також 8,31; 9,31; Мтв. 16.21; 17,22-23; 20,18-19; Лк. 18,31-33).

Щоб запевнити їх у Своїм Воскресінні і збільшити їхню радість, Сам Воскреслий Христос явився їм, промовивши: „Радуйтесь!"... Підіть, дайте знати братам Моїм" (Мтв. 28,9-10). Отже не могло бути сумніву, що „час плачу вже минувся", а на його місце для всіх віруючих і для всього світу прийшов час радости, час перемоги, час Нової Пасхи.

Переконані Його багатьма явліннями Христові ученики й жінки, що прийшли були з Ним до Єрусалиму аж з Галилеї, услуговуючи Йому не тільки за життя Його, а навіть і після Його хресної смерти принесенням пахощів і мира, по всьому тодішньому світі понесли вістку про Воскресіння Його з мертвих, понесли добру новину — Євангелію Царства, підкріплену Його стражданнями, смертю і Воскресінням на третій день. І хоч невірний світ і його правителі зустрічали цих богоносних свідків Христових переслідуваннями, муками, зневагами і навіть

(Закінчення на стор. 8-ій)

АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

До всечесних отців і улюблених вірних Української Православної Церкви в Америці:

Привіт з Воскресенням Господнім!

Улюблені: так як ми радісно переживаємо Великдень цієї весни — так само ми є свідками швидких перемін світового значення. Ми пильно обсервуємо зміни в житті наших братів і сестер в Україні, як також зміни в житті багатьох інших народів у цілому світі — включаючи ввесь людський досвід про смерть і воскресення.

На жаль.. — „дуже мало з нас мають ясне поняття про воскресення. Правдою є, що воно має місце в кожному з нас — не відразу, але щогодини Бог входить особисто в ці людські події" (Св. Симон Новотеолог, Проповіді). Ісус Христос живе людським життям, бере участь у нашій смерті Його жертвою на хресті, щоб ми могли жити далі й брати участь в Його Воскресінні.

Повторяючи слова Його Святости Вартоломія І, Патріярха Костянтинопольського, виголошені ним при його недавній інтронізації: „Ми є покликані до пильнування, співпраці і зусилля, щоб ці події в дійсності вийшли людям на користь, — людям, що стільки перетерпіли в цьому нашому столітті".

Так: ці історичні події, що ми їх обсервуємо, є доброю новиною — загибель безглуздої ідеології і воскресення народів. Проте, Воскресення Ісуса Христа — то найліпша новина, як сказав Максимус Ісповідник: „О, нова і чудова річ!.. Світ уже більше не розділений через різновидність багатьох складових частин, а тепер усе сходиться разом — так що людина вже не терпить через розлучення".

Отже: найліпша зі всіх новин є та, що Воскресення Ісуса Христа відкриває усім нам дорогу до вічного життя.

Мої улюблені духовні діти: „У цій Святій Таємниці знаходяться разом події старі і нові" (Св. Проклій, в Св. Великдень). „Славне є наше Великоднє Святкування... і ще більше — побуджує кожну душу до радости, бо нарешті вона свобідна".

Христос Воскрес! Христос Воскрес! Христос Воскрес!

† **Всеволод**
Єпископ Української Православної Церкви в Америці
(Вселенська Царгородська Патріярхія)
та
Українська Автокефальна Православна
Церква-Соборноправна
та
Українська Автокефальна Православна
Церква у Екзилі

БАГАТО РАДОСТИ І ЩАСТЯ З НАГОДИ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО БАЖАЮТЬ СВОЇМ ЧЛЕНАМ, ЧИТАЧАМ ТА ВСЬОМУ ГРОМАДЯНСТВУ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ І „СВОБОДА"

Леонід Полтава

Великдень на Україні

Земля проростає, дарма, що копита
Її перекраяли замість плугів, —
Вона вже підносить палаючі квіти
На світлих долонях лугів.

І чується радість в підземних джерелах,
І щастя зростання — у кожнім стеблі,
І дух воскресіння шугає по селах,
По кузнях і штольнях моєї землі.

Хай дзвони мовчать, хай ще руки ворожі
Із дзвонів гармати кують для Москви —
Та хто зупинити гарматами зможе,
Просте проростання простої трави?

Про волю співають невільникам птиці,
Про волю гудуть над полями дроти,
І замість червоних зірок на каплицях
Спалахкують ніччю пророчі хрести!

Я чую красу весняного походу,
І бачу у кожнім, найменшім стеблі —
Великдень мого дорогого народу,
Великдень моєї землі!

„ЩОБ ВІН ДОПОМІГ НАМ ПЕРЕМОГТИ НАШІ НЕМОЧІ І НЕДОЛІКИ..."

ВЕЛИКОДНЄ ПАТРІЯРШЕ ПОСЛАННЯ

До Преосвященних Архипастирів, Всечесних Пастирів та побожних Братів і Сестер — Вірних Святої Української Автокефальної Православної Церкви.

Вітаю вас, мої улюблені, радісним — Христос Воскрес!

Водночас благаю воскреслого для нашого спасіння Христа, обдарувати нас усіх Його благами та допомогти нам стати гідними Його ласк і щедрот у теперішню добу випробування всього людства, яке перебуває один з найтяжчих своїх іспитів. Щоб здати цей іспит, невідкличнo треба наблизити себе до Христа і заповідженого ним братолюбія.

До цього можна дійти лише і виключно шляхом, що його Христос визначив людині у Своєму Святому Євангелії, — найбільш досконалій з усіх існуючих конституцій.

Я свідомий того, що шлях до самоудосконалення во Христі і для Христа, є нелегким. Зокрема, важким і терном посіяним є шлях, що його з волі Промислу Божого мусить перейти наш народ у цьому, жахливому для людської душі, XX столітті.

Проте, за вияв Божого милосердя до нашого народу треба вважати зростаюче всевизволення з цупких обіймів зла, яке за всяку ціну прагнуло вирвати з душі українського народу його глибоку віру в Христа-Страдника. На жаль, треба ствердити, що у великій мірі сприяли цьому формальні носії імени Христа й фальшиві проповідники Його науки.

Богоненависники в цьому XX столітті зухвало намагалися втопити в сльозах і крові неповинних віру в Христа-Спасителя. До цього не допустив Божий Промисел.

Тисячі могил праведників і мучеників за Христа, могил, які не залишились мовчазними, які, за словами віщого Тараса Шевченка, вміють з вітрами говорити, доносили кожному черговому поколінню нашого народу про радості і смутки його попередників та закликали до дальших змагань за волю і за Правду Христову для нашого народу.

Той поклик почуло теперішнє, знесилене великими жертвами попередників, покоління і взяло на себе тягар відродження Рідної Церкви, — Церкви Володимира і Ольги, Церкви Угодників Печерських, Церкви Петра Могили, Церкви наших побожних гетьманів, Церкви тих незчисленних братів українців, що прийняли смерть мучеників за Христа, у цьому ж таки XX столітті. Але, — це відродження ще не повне!

Треба сподіватися, що щойно відроджена українська держава й її провідники не знецінять пам'яті наших мучеників за Христа і в мурах будови незалежної української держави знайдуть незалежне й гідне місце Українській Автокефальній Православній Церкві, що змушена ще й досі боротись у своїй державі за свої права і привілеї.

Тож прославляючи молитвою Воскреслого для нашого спасіння Христа, молімось водночас, щоб Він допоміг нам перемогти наші немочі й недоліки, наші слабості й недотягнення, щоб ми гідно несли тягар відповідальности за повне відродження української держави й її Святої Української Автокефальної Православної Церкви.

Христос Воскрес!

† **Мстислав Патріярх Київський і всієї України**

Великдень 1992 р.Б.
Оселя Св. Ап. Андрія Первозванного
С. Бавнд Брук, Ню Джерзі, ЗСА

ЗАКІНЧЕНО ПРОЦЕС ПРИЗНАЧЕННЯ ПРЕДСТАВНИКІВ ПРЕЗИДЕНТА В ОБЛАСТЯХ

Київ (ПС УРП). — Тут 10-го квітня Президент України Леонід Кравчук завершив процес призначення своїх представників у містах Києві й Севастополі та областях України, розпочате 23-го березня. Представниками Президента стали: Вінницька область — Микола Дідик, Волинська область — Володимир Блаженчук, Дніпропетровська область — Павло Лазаренко, Донецька область — Юрій Смирнов, Житомирська область — Антон Малиновський, Закарпатська область — Михайло Країло, Запорізька область — Володимир Дем'янов, Івано-Франківська область — Василь Павлик, Кіровоград ська область — Микола Сухомлин, Київська область — Іван Капштик, Луганська область — Едуард Хананов, Львівська область — Степан Давиму - ка, Миколаївська область — Анатолій Кінах, Одеська область — Валентин Симоненко, Полтавська область — Микола Залудяк, Рівенська область — Роман Василишин, Сумська область — Анатолій Єпіфанов, Тернопільська область Роман Громяк, Харківська область — Олександер Масельський, Херсонська область — Олександер Мельніков, Хмельницька область — Євген Гусельников, Черкаська область — Костянтин Ястреб, Черні-

(Закінчення на стор. 8-ій)

Україна буде господарем міжнародного будівельного ярмарку

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Як повідомляє журнал „Стовн" за квітнень 1992 року міжнародна фірма „Арше" з осідком в Міляно, Італія, рішила на запрошення українського міністерства будівництва перевести в Києві між 14 а 19-им жовтня міжнародній ярмарок і конференцію у справах будівельного матеріялу і виряду.

Фірма „Арше" співпрацює з Україною вже від довшого часу, щоб нав'язати шляхи між Україною і західними державами. Саме маючи такий досвід, тепер фірма „Арше" може запевнити усім, що бажають виставляти свої продукти на ярмарку, що прибрав назву „Констр Україна '92", безпосередні зв'язки з українськими чинниками і державною будівельною індустрією. Крім того всі фірми, що будуть брати участь у тому міжнародному ярмарку дістануть точну листу всіх фірм, які працюють на терені Співдружности Незалежних Держав.

Виставка „Констр Україна '92" буде дуже широко закроєна з участю продуцентів будівельного виряду, як також фірм, що доставляють технологію для виробу будівельного матеріялу, включно із камінням, керамікою, металем, охоронним матеріялом тощо.

Державний апарат України, як і інших незалежних республік, шукає нових зв'язків із Заходом, щоб якнайшвидше змодернізувати свою індустрію.

Тепер, коли економія Москви є в поважній кризі, чужинецькі інвестиції ідуть в напрямі окремих держав, що повстали на згарищах совєтської імперії. „Тривка індустріяльна структура", — пише журнал „Стовн" — „підсилена традицією совісної праці в Україні, вказує на те, що вона є найсильнішим кандидатом на економічний і будівельний розвиток посеред усіх незалежних держав Східньої Европи".

За інформаціями в справі виставки і ярмарку треба звертатися на адресу: Arche International Srl, Via Menabrea, 25-20159 Milano, Italy тел.: 39-2-66804640/66804648. fax: 6684710 ds.

І. ДРАЧ В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Приятелі Руху північного Ню Джерзі влаштовують доповідь Івана Драча, поета і письменника, співголови Народного Руху України, голови Головної Ради Товариства „Україна", депутата Верховної Ради, на тему „Сучасна Україна та діяспора". Доповідь відбудеться у п'ятницю, 24-го квітня, о год. 7:30 вечора в залі школи св. Івана Хрестителя, Сенфорд авеню в Нюарку, Н. Дж.

В МОСКВІ ХАОС ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Москва. — Пресові агентства ІТАР-ТАСС і Ассошієйтед Пресс повідомили про поглибленя кризи серед депутатів З'їзду російського парляменту, які не знаходять однозгідности у принципових питаннях. Наприклад, велика частина депутатів не погоджувалися із пропонованими поправками до конституції, які де юре припиняють існування СССР. Вони розцінюють розв'язання Совєтського Союзу і створення Співдружности Незалежних Держав , як „антиконституційний акт" і обвинувачують за це в першу чергу теперішнього президента Російської федерації Боріса Єльцина і його найближчих співробітників.

Опрокидуючи цю точку погляду, представник президента Єльцина Сергей Шахрай заявив, що натяки на ревізію рішення про створення СНД є дуже небезпечним політичним експериментом, який фактично може відчужити членські держави СНД від Росії і збільшити сепаратистичні ідеї в колишніх республіках. На його думку, подій, як сталися після серпневого путчу, завернути не можна, ліквідація СССР є безповоротною подією, з чим повинні рахуватися також колишні комуністи, а тепер нібито соціялісти.

Опрокидуючи аргументи Шахрая, депутат Владімір Ісяков заявив, що з'їзд не має конституційного права міняти всенародний референдум з 1991 року, у якому, мовляв, абсолютна більшість населення колишнього СССР заявились за збереження оновленого союзу.

Голосування однак не пішло по лінії бажань колишніх комуністів і прихильників „великої імперії". Велика частина законопроєктів, які припиняють існування СССР, була прийнята. Перейшла також пропозиція про створення російської армії. До опрацювання були відіслані ті справи, які мають безпосереднє відношення до закордонних країн і відповідальність Росії за заключені урядом СССР договори. Прийняття цих законопроєктів зокрема домагався амбасадор Росії у Вашінгтоні Владімір Лукін.

Покищо депуатати не знайшли виходу з цієї трудної ситуації: одні статті конституції говорять про припинення існування СССР, а другі цілковито ігнорують існуючу тепер дійсність. Крім того з'їзд закріпив за російською державою дві назви: „Російська федерація" і „Росія". Таку покищо тимчасову зміну, просив внести сам Б. Єльцин і ряд депуататів неросіян, на думку яких назва „Росія" не віддзеркалюватиме федеративної держави і така назва може викликати невдоволення в багатьох неросійських автономних республіках й областях.

Валютний фонд обговорює допомогу країнам СНД

Вашінґтон. — У середу, 22-го квітня, тут відкрилася конференція Міжнародного валютного фонду (МВФ) і Всесвітнього банку для обговорення справ, зв'язаних з наданням фінансової допомоги Росії, іншим країнам Співдружности Незалежних Держав, а також трьом республікам Прибалтики.

На початку квітня президент ЗСА Джордж Буш і канцлер Німеччини Гельмут Коль повідомили незалежно один від одного про намір сімох промислових країн — „великої сімки" (Англії, Німеччини, Італії, Канади, ЗСА, Франції і Японії) — виділити Росії та іншим країнам, колишнім республікам Совєтського Союзу, 24 біл дол. Зразу ж після цього урядові чинники Японії висловили здивування з приводу того, що ні Буш, ні Коль з ними не порадились, хоч президент ЗСА дав ясно зрозуміти, що Японія повинна відіграти істотну ролю в наданні допомоги колишньому Совєтському Союзові. Не прояснила ситуації і заява одного з директорів МВФ М. Камдесуса: 24 біл. дол. — це те, що виділяється лише для Росії, а іншим республікам СНД буде виділено ще 20 біл. Японці коментували заяву М. Камдесуса так: вони поняття не мають, „звідки візьмуться ці додаткові 20 більйонів".

Високопоставлений анонімний чинник МВФ сказав журналістам, що Камдесуса „не так зрозуміли": 20

(Закінчення на стор. 8-ій)

У ВІВТОРОК, 21-ГО квітня, в Анкарі відкрилося засідання турецьких парляментаристів, присвячене 72-ій річниці заснування турецького парляменту Кемалем Ататюрком. Серед гостей був присутній голова Меджлісу кримсько-татарського народу Мустафа Джемілєв, який має намір виступити із закликом до кримсько-татарської діяспори про надання матеріяльної і моральної підтримки кримським татарам. Того ж дня, у вівторок, з Києва до Турецької Республіки поїхала українська урядова делеґація на чолі з головою Верховної Ради Іваном Плющем. Членом делеґації є також голова ради міністрів Криму Віталій Курашик.

ЛІБІЙСЬКИЙ ДИКТАТОР полковник Муаммар Каддафі зустрівся у вівторок, 21-го квітня, з єгипетським президентом Госні Мубараком, щоб обговорити з ним нинішню конфронтацію між Тріполі і ООН. Це перша поїздка Каддафі за кордон після того, як Рада Безпеки ООН наклала на Лібію снакції за відмову видати двох терористів, винних у загибелі американського пасажирського літака над шкотським містом Льокербі в 1988 році. Зустріч Каддафі і Мубарака проходила в шатрі на єгипетській базі під містечком Сірі Баррані.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до Фонду Відродження України — УНС, вплинуло від членів УНС до четверга, 23-го квітня, 11,064 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

293,103.94

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Христос Воскрес — уже воскресла Україна!

Рік у рік приходиться стверджувати, що це була нещаслива ідея покійного вже Владики, який поділив епархії Української Католицької Церкви в Америці на такі, які святкують всі церковні свята за новим і таку одну, яка святкує за стилем старим. Стемфордсько-нюйоркська епархія святкує за стилем „старим", усі інші за — „новим". Вірні цієї самої Церкви поділені, поділені теж українські католики й українські православні. У цьому році ділить одних від одних тільки один тиждень, але — чи треба було робити такий поділ?

Вибачте за цей короткий вступ, але у цьому 1992 році особливо глибокий сумнів щодо правильности того розпорядження Владики глибший і сильніший, як будь-коли раніше. Бо у цьому році наші брати в Україні — однаково католики, як православні — вперше звеличають Воскресення Христове на волі. І тільки частина українців в Америці святкує Великдень за Юліянським календарем, обов'язуючим в Україні. А проте знову таки треба повторити не раз уже сказане: що календарна дата — це по суті формальність, яка непричетна до таких великих почувань, як духова спільність синів і доньок одного народу на рідній землі і розсіяних по всьому світі. Ще рік тому ми тут, в Америці і скрізь у діяспорі, бажаючи членам рідні і приятелям „Веселих Свят" — додавали: Хай би чудова символіка Воскресення Христового була застосована до України. Ще рік тому у квітні 1991 року, ніхто не міг передбачити, що той минулорічний квітень перейде до всесвітньої історії як місяць невдачного „путчу" сталіністів із безпосереднім наслідком — упадку комунізму на Сході Европи та з посереднім наслідком — розвалу імперії. І в квітні минулого року ніхто з нас не був усилі передбачити, що 1-го грудня 1991 року станеться чудо всенародного референдуму в Україні і що „щорічні бажання" щоб ми святкували Великдень, як Україна буде вільною — так швидко здійсниться.

Воскресення Христове — чудо-чудес, найбільше й єдине від початку світу. Своїм Воскресенням завершив Христос всі чуда, творені ним за Його короткого наземного життя. Людський розум не всилі збагнути чуда Воскресення — релігія не є на те, щоб її розчовпувати розумово, а щоб вірити. Вірити або не вірити, — але народ український був від свого хрищення за Володимира Великого найтісніше пов'язаний з християнською Церквою і вірою.

Здійснилася наша віра, що час колоніяльного поневолення скінчиться і що відпаде намогильний камінь з написом „Українська Радянська Соціялістична Республіка". Збережемо цю назву у „найдемократичніший Ленінській конституції" не з любови до України, а з тактичних міркувань, що воно облегшить русифікацію та ламання душ в Україні. Існування „самостійної" України в кордонах Совєтського Союзу не перешкодило Москві перевести зорганізований голод в Україні із винищенням понад сім мільйонів українського хліборобського люду, не перешкодило перевести чорнобильський вибух, засилати невинних людей до ҐУЛаґів і до „психушок". Це все належить до історії. Живий народ не має оглядатися назад, тільки дивитися вперед. Наша віра у воскресення волі здійснилася і тепер треба мати тверду віру, що Господь допоможе Україні та її дітям перебороти всі існуючі труднощі. Наче символом тих труднощів стали все ще існуючі в Україні черги — за молоком, м'ясом, примітивними предметами щоденного вжитку. Потрібна глибока віра, але „віра без діл — мертва". Найбільша трудність в Україні — психологічні наслідки понад 70-річного панування комунізму. Державна верхівка безсильна, коли не всі люди ще зрозуміли, що мусять працювати, проявляти ініціятиву, зберігати національну єдність, льояльність до органів влади і співпрацю з ними у будові рідної держави.

Українська діяспора без уваги на віровизнання звертається до земляків в Україні словами Великоднього привіту: „Христос Воскрес!" і чує у відповідь радісне: „Уже воскресла Україна"!

о. О. Купранець ЧСВВ

І ВОСКРЕСНУТЬ ІЗ МЕРТВИХ...!

Усі християни, байдуже на їх віровизнання та практику, погоджуються в одному: Бог — це любов! У своїй любові до людини Він посилає на землю Свого Єдинородного Сина — Ісуса Христа, щоб дати людству вічне спасіння, до якого Ісус Христос Своїм вченням і прикладом указує правильну дорогу. Переживши страждання Голготи, Ісус Христос засяяв славою Воскресіння, якого учасниками теж і ми стали.

Основа нашого воскресіння в славі

Знаємо з Христового навчання, що теж і ми колись станемо на Божий Суд у своїх воскреслих тілах. Св. Апостол Павло каже так: „Але хтось скаже: 'Як воскреснуть мертві? І в якім тілі прийдуть?' Безумний! Те, що ти сієш, не оживе, як не умре. І те, що сієш, не тіло, що має вродитись, а голе зерно, наприклад, пшениці або якесь інше. Бог же дав йому тіло, по своїй волі, і кожному насінню — власне тіло" (І Кор. 15, 35-38).

Прийде воскресіння тіл. Прийде теж Господній Суд. І ми станемо на ньому. Для одних цей суд буде судом прослави та нагороди, а для інших буде судом посоромлення та кари. Де буде наше місце? Тут не треба бути пророком чи ясновидцем, щоб розгадати цю загадку. Наше місце буде там, де ми самі себе поставимо нашим власним життям під час нашої земської мандрівки. Наше життя є отим інструментом, який приготує нам наше вічне місце: нашої прослави чи нашого посоромлення.

Наше життя на землі — це час будови нашого вічного життя. Цей час не сміємо змарнувати, але в усій його повноті використати, бо він неповторний. До цього маємо дуже сильну поміч і підпору, якою є Божа ласка — Господня благодать. Св. Апостол Павло пригадує нам про цю дійсність, про яку ми може призабули:

„Пригадую вам, брати, Євангелію, яку я вам проповідував, яку ви і прийняли, в якій і стоїте. Нею ви також спасаєтеся, коли держите її такою, як я вам проповідував; інакше ви увірували надармо. Я бо вам передав найперше те, що й сам прийняв був: що Христос умер за наші гріхи згідно з Писанням; що був похований, що воскрес третього дня за Писанням... Благодаттю Божою є те, що є, а благодать його в мені не була марна; бож я працював більше всіх їх (інших апостолів), та не я, але благодать Божа, що зо мною... Не дайте себе обманути: лихі розмови псують добрі звичаї. Протверезіться належно та не грішіть, бо деякі з вас Бога не знають. На сором вам кажу це" (І Кор. 15, 1-34).

Ніщо не перевищує любови

І прихід Ісуса Христа на землю і Голгота і Воскресіння — це найвищий вияв і вислів Господньої любови до людини. Що це таке любов, що вона є основою всього життя та найвищою з усіх заповідей. Про це чудово говорить св. Іван Євангелист — Апостол любови (І Ів. 4):

„Любі, любім один одного, бо любов від Бога і кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога. Хто не любить, той не спізнав Бога, бо Бог — любов. Цим виявилася до нас любов Божа, що Бог свого Єдинородного Сина послав у світ, щоб ми жили через нього. Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а що він полюбив нас і послав Сина свого — примирення за гріхи наші.

Любі, коли Бог так полюбив нас, то й ми повинні один одного любити. Бога ніхто ніколи не бачив. Коли ми любимо один одного, то Бог у нас перебуває, і його любов у нас досконала. Що ми перебуваємо в ньому, і він у нас, ми пізнаємо з того, що він дав нам від Духа свого. І ми бачили і свідчимо, що Отець послав Сина-Спаса світу. Хто визнає, що Ісус — Син Божий, Бог у тому перебуває, і він у Бозі. Ми пізнали й увірували в ту любов, яку Бог до нас має. Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому.

Любов у нас звершується в тому, що ми маємо довір'я в день суду, бо як він є, так і ми в цьому світі. Страху нема в любові, а, навпаки, досконала любов проганяє страх, бо страх має в собі кару, а хто боїться, той недосконалий у любові. Ми любимо, бо він перший полюбив нас. Коли хтось каже: Я люблю Бога, а ненавидить брата свого, той не правдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить. І таку ми заповідь одержали від нього: „Хто любить Бога, той нехай любить і брата свого".

Любарт Ліщинський

„Я дарую Тобі Львів!"

„Се мовлю я, Данило, князь Галицький, синові своєму і всім, хто се слухати буде або читати. Така в тому воля моя, і тому мовлю слово своє, бо даю Тобі сину, город Лева якоже нарік його я іменем твоїм, а славен да буде трудами і звитягами твоїми, і стоятиме мой город, поки стоїть земля наша Галицька. І даю Тобі коругву нашу, де на тлі блакиті небесної лев золотий королівською короною увінчаний, котрий на скалу спинається.

І затямив княжич Лев отеє слово отче, аби був хоробрий як лев, а мудрий був як князь Ярослав осьмома мислями славен, і був незломний у бою за землю вітців своїх, і аби невтомний був там, де треба йти до мети через перешкоди, а де неможе переступити тую скалу, то скришити її. Ся заповідь княжа засіялась золотим зерном у душах всіх Галицьких та мешканців міста Лева, бо лишень люди під знаком Золотого Лева здужали боронити край свій отчий і місто своє від орд нападників обороняти.

Мужньо стояли на заборолах міста, аби жодна вража сила не могла здобути міста".

* * *

І сім століть проминуло над містом, що тільки не діялось на землі нашій... Пустошили її нещадні війни та страшливий чорний мор. Зазнала вона неволі тяжкої, що принесли нам чужинці. І пожежі нищили місто наше дотла, та Львів ставав із попелу і згарищ і відроджувався, як чарівна птиця Фенікс. Все було, лиш засіяні Данилом зерна ніхто не годен був знищити. Вони знов і знов проростали золотим колоссям. Глаголили прастарою вітківською мовою, злинали тихою молитвою, ішли з гучною Різдвяною колядою і кликали голосом дзвонів на Великдень і до бою за волю народу. І все то було і є тому, що мовив князь Данило: „Я дарую Тобі Львів!".

Сім століть минуло з того часу, аж однієї Великодньої Суботи, не у замкових покоях, а у звичайній львівській кам'яниці, і не князь, а львівський маляр Омелян сказав: „Сину, я подарую Тобі Львів". Я здивувався, як то тато подарує мені на Великдень таке велике місто? Що я з тим містом буду робити, як я собі з тим всім дам раду? Тато взяв мене за руку і ми пішли на „спацер" у вечірній Львів. Довга була ця наша мандрівка, яка провадила нас по львівських церквах, куди прямували жінки з кошичками накритими рушниками, щоб посвятити паски. Ми блукали містом, де у кожну вуличку запрошували своїм ласкавим чарівним вогником стрункі газові ліхтарі... Коли ми йшли Личаківською, а вона як Городецька стрімко пнеться вгору, ми зустрічали там ліхтарника з драбинкою і довгою палицею в руках. Він підходив до кожного ліхтаря, приставляв до нього драбину, запалював гніт на палиці, щоб таким чином дотягнутися до газового пальника, який був захований у скляній голові ліхтаря і за секунду спалахував синенький вогник. Він швидко розгорявся, а ліхтарник забирав свої причандали і йшов до наступного. Я недаремно згадав про вулиці, що стрімко підіймалися вгору, бо власне таким чином у сутінках можна було бачити, як поволі намистинкою утворювався світловий зачарований ланцюг.

Нема вже ліхтарів, нема ліхтарників і нема на жаль, мого батька, який мені те все показав і розповів про наше місто, щось ніби казку про те, що було насправді перед моїми дитячими очима. Дарма, що того тепер нема, але всі ці враження і події збереглися в моїй пам'яті, вони живі, бо поки жива наша пам'ять то з нею живе все те, що в ній збереглося. Разом з ліхтарями мені нагадалися мандрівні старенькі львівські музики, які несподівано з'являлись десь на тихих вуличках, чи у подвір'ях наших кам'яниць. Спочатку відбувався тільки їм відомий артистичний ритуал. Старенький

(Закінчення на стор. 8-ій)

О. Данський

ВОСКРЕСІННЯ

Третя ніч уже проминула, настала неділя, а воскресіння не було. Складений до гробу Ісус лежав терпеливо на своїй Плащаниці і ждав.

Мали відчинятися знайомим скрипотом двері, увійшов би старий Семко, набожно цілував би святе Тіло, пропахле ладаном і холодом ранку, наче мертве. Потім сходилися б усі. Чотири сивоголові, як апостоли, найдостойніші господарів брали б із страхом Тіло на Плащаниці, несли з наказу Семка з захристію... З церкви виходив би він, „єрей Бога Вишнього", отець Василь оточений хмарою хлопчиків із калаталами. Їхні удари проголошували б усьому світові, що „смертю смерть поправ". Позаду ішли б інші, всеньке село, жінки м'якослюзі, молодь у красі обличчя і строїв.

Передранковий вітер розкидав би навколо церкви тремтячий напів дяка: „Воскрес...ягоже прорече...е...е". так обходили б тричі, поки сонце не розтяло б краю неба червоною стрічкою.

Тоді хрест у руках отця Василя приторком об церковні двері прогнав би смерть. Дзвони розбили б скелю гробу, голос селянських грудей роздер би Плащаницю, одіяло смерти.

Радощі натовпом грянули б у церкву, мішаючи посполу чоловіків, жінок, дітей, пориваючи зі собою отця Василя, щоб узріти чудо — Його, воскреслого на престолі у третій день, як було споконвіку.

Тільки Семко, відібравши з рук господарів Плащаницю, ховав би її у стінну шафу — до нової смерти.

Неділя пройшла без дзвонів, без воскресіння, і Христос, складений у гробі, ждав. Терпеливо, як завжди.

* * *

Дні чергувалися з ночами, але двері мовчали. Ангели на царських воротах завмерли зі здивування, святі супилися мовчки. Погасло червоне світло вічної лямпи, запах воску й кадила розвіявся по кутках. Тільки всевідуче Око у трикутнику над престолом було незмінне. Христос ждав.

Аж одного дня загриміли перелякані двері, скрикнули побиті шибки. Свіже повітря весело ринуло в тишу нагрітої долівки, заснулих хоругов. Увійшли до середини з гуком, шапки на головах, з губ цигарковий дим і лайка.

Після кількох годин вийшли. Смертний жах застиг на обличчях ангелів, святі попадали на долівку. Божа Мати заплакала, як колись в Іржавці.

Свічі лежали в покуті на землі, кивот розбитий, а Святу Кров з украденої чаші пив білий обрус.

Всевідуче Око зникло, його прошила куля. Тільки Христос лежав непорушно на Плащаниці.

Крізь розбиті шибки чергувалися ніч і день, сонце і хмари. Горобці відлетіли були геть, знову повернулися, зачувши їжу. Пшениця й жито, ячмінь й інша пашня лежали зсипані купами, просто перед аналоєм. Із царських воріт зроблено засіки й червоточина відмірювала їм години.

Христос ждав. Літо перейшло в осінь, опісля зима заглянула крізь вікна, але воскресіння не було.

Ранками хтось хлипав під стінами дерев'яної церковці, і крізь щілини просотувалася молитва, як кадильні дими.

Христос знав: це молилися тайком Його діти, яких Він любив. Не було лише отця Василя, і Христос дивувався, що він не йде.

* * *

Весна прийшла знову, збіжжя забрано, і спокій гробу повернувся.

Вечером, коли затих гамір горобців, хтось знову молився під стінами. Була субота — день смерти другий.

Слова молитви мішалися з розмовою, і Христос дізнався, що тюрма переконала отця Василя й він повернувся.

— Так його там мучили, що падоньку!.. Відай, що возсоєдинився з тими, тепер, мо, буде правити по-їхньому... Мабуть, Бог уже вмер і правди нема...

Та Христос лежав спокійний, під примкненими повіками — тайна пізнання, на

(Закінчення на стор. 8-ій)

Марія Лабунька

ВЕЛИКДЕНЬ У ГУЦУЛЬСЬКОМУ СЕЛІ — ПЕЧЕНІЖИНІ

III

Уже до сходу сонця мама розчиняла тісто на кокуци і перепічки, щоби перед обідом бути готовою, як будуть приходити хапанки. В „Живний четвер" приготовляли печиво в першу чергу, щоб мати дати щось за „простибі". Десь біля обіду зачинали ходити в хапанки бідні жебраки, і в кожному з них треба було дати принайменше кокуц, що його вони не завжди радо брали, або й перепічку. Все це в намірені за померлих в родині, або за душі в чистилищі. Кокуц, це маленька булочка з білої, або чорної муки, а перепічка — тільки з білої. Перепічка, це малий округлий хлібчик, печений у печі, але не у формі, а тільки підсипаний мукою. Перепічка завжди має наверху скромну прикрасу у вигляді хреста. Крім жебраків, в хапанки ходили також сусідські діти і вони діставали білий кокуцик, або галунку. Ходив ще перед Великоднем з бесагами по хатах паламар. Йому давалося яйця. Я зі своїми братами також ходила у хапанки, але тільки до баби і до стрийни. Від баби я діставала перепічку, галунку і пташку. За перепічку обов'язково треба було змовити „Отче наш" за душу стрия Дмитра.

Увечері, хто міг, то йшов на Страсті. Страсні відправи були довгі, але повні цікавого змісту, який ми, підлітки, дуже глибоко переживали. Як парохом був о. Іван Лоточинський, то Євангеліє читали чотирма мовами: церковно-слов'янською, українською, грецькою і латинською, а часом ще й еврейською. Євангеліє читали парох і сотрудник напереміну, і це надавало справді великої ваги і достойности Страстям. Не можна було не уявити собі якось зради Юди, відречення Петра, чи умивання рук Пилата. А зловіще піяння когута, то вам пізніше навіть у сні причувалося. А як були проказані слова про наглі зміни в природі, потріскання дзвонів, та про те як „завіса церковная раздрася надвоє" то в голові вам крутилося і темніло в очах, і ви зі страхом очікували, що ось, ось стіни нашої церковці розпадуться та придушать нас грішних своїми звалищами, бо власне, це все сталося за наші гріхи. Після Страстей ви тихенько верталися додому. Ніхто до нікого не говорив, а про сміх, навіть дискретний, то й мови не було. Бо такий був сумний настрій.

Великодня П'ятниця, хотяй найсумніший зі всіх днів, для мене ніколи не була аж такою сумною хоча був строгий піст і голод. Плащаницю обносили завжди під час дня, і тому, як надворі ясно, то й найсумніші явища не переживаються так сумно як у темноті. Навіть калатало, що було замість дзвонів, робило радше ритуальне враження, тим більше, що воно було в руках паламаря. А паламар наш був старий, малого росту, з довгим сивим волоссям, з довгими білими вусами і червоними очима, який робив радше ґротескове як поважне вражіння. Одним словом, постать, що не надавалася до такої поважної хвилини в осуді такого підлітка як я. Після обносу Плащаниці в церкві знов чекало на вас правдиве чудо: ціла стіна лівого кута (нави) церкви була заложена ніби скелею, що була зроблена з пофалдованого сірозеленого грубого паперу, а може з полотна. На цій, нібито скелі були густо розкинені кусочки кольорового скла, що при церковному освітленні справляли зоровий ефект таємничости. Внизу у цій „скелі" був отвір і там була приміщена Плащаниця, довкола якої з трьох боків ріс молоденький зелений ячмінь і горіли свічки. З правої сторони за тією „скелею" видно було зелені, правдиві дерева і кущі, що нагадувало сад, або гай. З-поміж тих кущів витрискувала вода, ніби з фонтану. Були роки, що в тих кущах співала пташка. Дехто казав, що пташку наслідував наш товариш Андрій Дувірак — син дяка, але чи це була правда, я ніколи не довідалася. На самій горі „скелі" було розміщено великими літерами зі штучних квітів напис: „Плотію уснув". Так виглядав Божий гріб в долішній церкві у Печеніжині. Такого Божого гробу (ані навіть подібного) я вже ніколи ніде не бачила. До Плащаниці треба було сунутися на колінах і так само з клячої позиції Плащаницю цілувати, а тоді три-чотири кроки на колінах відсуватися назад. Не відвідати Божий гріб, принайменше один раз, вважалося важким гріхом, майже таким як і не відбути великодньої сповіди. Натомість участь у Страстях, як і в інших великодніх відправах аж до Великодньої Утрені включно, не була обов'язкова.

У Велику П'ятницю дома нічого не пекли, а до обносу Плащаниці нічого не їли. Так було кожного року.

В суботу, мама знову пекла, передовсім паску. Мамина паска, мені здається ще й сьогодні, була найкраща: велика, по-мистецьки вбрана, без закиду спечена, з одностайним блискучим кольором, казали: як вилита. З маминої паски я запам'ятала тільки смак і найосновнішу форму прикрас: обруч, хрест, косиці і пташки. Все інше печиво було менш цікаве, тому і не запам'яталося. Але забути ще не можна з Великодньої Суботи спокусливого запаху ковбаси. Всі сільські діти були хронічно жадні добрих м'ясних виробів, і тому пам'ятають тільки великодню ковбасу. Як кортіло не раз вщипнути і скоштувати ковбаси хотяй маленький шматочок, якраз у Великодню Суботу, на що мама нізащо в світі була би не дозволила. Ковбаси не можна було рушити, бо це був би подвійний гріх: зламання посту і крадіж.

Пізно ввечері, як усі спали, мама приготовляла кошик до священня. Я ніколи не бачила маминої роботи від початку до кінця, але фраґменти пригадую добре. На самий спід кошика мама давала куски хліба і це творило відповідну до тих усіх дарів Божих, що мали бути посвячені. Вони були уложені у рівній площині з висотою кошика і це творило прекрасну живу мозаїку. До свячення давалося: сир, масло, яйця, ковбасу, галунки, писанки, хрін з гичкою, топку соли, кусень солонини, і передовсім прегарну паску; бабок, селяни в Печеніжині не пекли. Кошик накривалося гарною „робленою хусткою" (це означає, що хустка була ткана на варстаті, а не купована в місті). Дехто ніс святити у бесагах. Це в першу чергу ті, що були здалека, або й тому, що в бесагах можна було багато більше всього примістити та й якнебудь поскладати. Кошик святити до церкви несла мама.

Великодні відправи починалися о годині 3-ій ранку і може тому я не пригадую собі ані одного разу, щоб ми усі разом ішли до церкви. Обов'язки мусіли бути якось поділені, бо в хаті були ще малі діти. Але я пригадую собі, як одного разу раненько як ще було дуже темно, мама саму мене посилала до церкви і наказувала, щоб я не боялася, бо на головній дорозі до якої я мала дістатися стежкою вже будуть іти люди і щоб я ішла за ними, а в церкві, щоб не лишалася надолині, бо там мене можуть люди розтиснути, а щоб ішла на хори. І дійсно, хотяй зі страхом, за маминими вказівками я діставалася до церкви, де ще останній раз мала нагоду оглянути Божий гріб, а після обносу Плащаниці ішла на хори. Десь у тому часі як відбувався обхід, якась невидима рука зміняла на вищезганій „скелі" літери з „Плотію уснув" на „Христос Воскрес" (вічна для мене загадка) і тоді зачиналася довга Воскресна Утреня, яку співали самі дяки. А було їх у нашій церкві дві повні лавки крилоса, що містився на малому підвищенні під стіною правої нави, званої чоловічник.

Закінчення буде.

Христос Воскрес!

ЩАСЛИВИХ ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

Величним і Радісним

„ХРИСТОС ВОСКРЕС"!

— вітаємо —

Родину — Приятелів — Знайомих —

по обидвох боках Океану

Ярослава, Зенон, Христя СНИЛИКИ

РОДИНІ, ДРУЗЯМ і ЗНАЙОМИМ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

— бажають —

БОГДАН ГІРНЯК з РОДИНОЮ

Ієрархам Українських Церков, Пластовим Капелянам, Головній Пластовій Раді та Булаві, Станичним Пластовим Старшинам і Радам, Добродіям Пласту, Батькам Пластової Молоді, членам Пластприяту, Приятелям Пласту, усім пластункам і пластунам, усім українцям на Батьківщині та в діяспорі

кличуть

ХРИСТОС ВОСКРЕС

і бажають

ВЕСЕЛИХ СВЯТ!

Крайова Пластова Рада

і

Крайова Пластова Старшина

в ЗСА

Христос Воскрес!

УКРАЇНСЬКА ШКІЛЬНА РАДА

вітає

з Світлим Празником

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Ієрархів та Духовенство Українських Церков, наші шкільні, молодечі та громадські організації та ввесь Український Народ на Рідних Землях та на поселеннях.

Українська Православна Церква

ВСІХ СВЯТИХ в Ню Йорку

206-208 E. 11th Street, New York, N.Y. 10003

З нагоди Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

засилає найкращі побажання всім парафіянам і прихожанам нашої церкви та українському народові на батьківщині і в діяспорі.

Христос Воскрес!

Отець Григорій Рекуча

Парафіяльни Уряд і Рада Тростів:

Михайло Сосницький

Іван Плісак

Квітень 1992 р.

Всім Членам Головного Уряду, Головам Округ та Управам Відділів Українського Народного Союзу

Веселих та Щасливих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

бажають

УЛЯНА і ВОЛОДИМИР ДЯЧУКИ

Христос Воскрес! *Воістину Воскрес!*

Щасливих та Веселих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Родині, Друзям та Приятелям по обох боках океану

бажають

Софія і Володимир Левенці з Родиною

Дирекція Українського Народного Дому в Ню Йорку

усім Уділовцям, Установам і Організаціям, які мають у УНДомі свої постійні домівки, всім, що користуються із заль УНДому та вигод ВШ. Гостям нашого ресторану та Клюбу „Лис Микита" і всій Українській Громаді Ню Йорку

— бажає —

Веселих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО!

140-142 Second Ave., New York, N.Y. (212) 529-6287

Східньо-Европейський Дослідний Інститут ім. Вячеслава Липинського

вітає

членів, співробітників, жертводавців і прихильників у діяспорі і в Україні

з Радісним Празником

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

і щиро бажає всього добра

Христос Воскрес! — Воскресла Україна!

Управа СЕДІ

469 Flamingo Street, Philadelphia, PA 19128

ЗІ СВЯТАМИ ВОСКРЕСЕННЯ ГОСПОДНЬОГО

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ БАГАТО РАДОСТИ, СОНЦЯ И УСПІХІВ СВОЇМ ЧЛЕНАМ, ПРИЯТЕЛЯМ, СИМПАТИКАМ ТА ДРУЖНІМ КЛЮБАМ

складає

УПРАВА КАРПАТСЬКОГО ЛЕЩЕТАРСЬКОГО КЛЮБУ

З Празником

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

сердечно вітаємо

Ієрархів і Духовенство Українських Церков, Головну Пластову Раду і Булаву, Крайову Пластову Раду і Старшину, Членів Пластприяту, Дирекцію Пластової Фундації, Батьків Пластової Молоді, Пластунів і Пластунок та ціле Українське Громадянство міста Ню Йорку.

Христос Воскрес!

Станична Пластова Старшина

Управа Гуртка Пластприяту

Осередок Праці УПСеніорів

і Старшого Пластунства

в Ню Йорку

З НАГОДИ СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

ПРЕЗИДІЯ СЕКРЕТАРІЯТУ СКВУ

— вітає —

Українську спільноту в діяспорі і всіх її церковних ієрархів і проводи релігійних, політичних і суспільно-громадських організацій та установ і закликає до взаїмної пошани й любови.

Президія вітає Президента України Леоніда Кравчука й Уряд України, проводи українських партій та весь нескорений український народ у першому році незалежної української держави. Бажаємо якнайкращих успіхів у боротьбі за повну незалежність і суверенність України.

Вітаємо Президента УНР в екзилі й Державний Центр та членів Української Національної Ради й висловлюємо признання за єдиноправильне рішення передати свої повновласті новообраному президентові незалежної України, що б одним руслом, одним тором прямувати до закріплення української державности.

Вітаємо новий провід товариства „Україна" на чолі з його головою Іваном Драчем і бажаємо успіху в організації української діяспори в незалежних державах на руїнах колишнього Совєтського Союзу.

Нехай Христове Воскресення скріпить наші сили й просвітить наші уми, що б ми всі однозгідно в братолюбії працювали й допомагали один одному здійснити ідеал — української самостійної й соборної держави. Український нарід пройшов свій страстний тиждень і поніс великі жертви, і тому, в ім'я тих, що віддали своє життя за волю України — єднаймося. Нехай істина Христової перемоги сповниць нас усіх радістю з осягненої назалежности української держави і наповнить нас любов'ю до всіх тих, які докладають усіх зусиль до її закріплення для добра всіх тих, що живуть і працюють на благодатній землі наших предків.

І тому з вірою у краще завтра вітаємо вас усіх нашим традиційним великоднім привітом

ХРИСТОС ВОСКРЕС

— ВОСКРЕСЛА УКРАЇНА

За Президію Секретаріяту СКВУ:

ЮРІЙ ШИМКО — **Президент**

Д-р ВАСИЛЬ ВЕРИГА — **Генеральний Секретар**

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

щиро вітає

З ВЕЛИКОДНІМИ СВЯТАМИ

Ієрархів Українських Церков, Голів Християнських Об'єднань, Українські Наукові Установи, Українські Організації, Членів Академії і Членів її Фундації, Прихильників Української Вільної Науки і все Українське Громадянство.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Управа УВАН у США

206 West 100th St., New York, N.Y. 10025

Щирі Побажання

з нагоди Празника

Воскресіння Христового

шлють

Пластовим Проводам, Виховникам, усім пластункам і пластунам та приятелям Пласту

Христос Воскрес!

Головна Пластова Булава

Головна Пластова Рада

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Веселих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Професорам і Студентам УВУ, Меценатам, Добродіям і Жертводавцям на Фундацію Українського Вільного Університету, Духовенству Українських Церков, Установам, Молодечим і Студентським Організаціям та всьому Українському Громадянству

бажає

УПРАВА ФУНДАЦІЇ Українського Вільного Університету

Ukrainian Free University Foundation, Inc.

203 2nd Avenue • New York N.Y. 10003

З нагоди

ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Батьківський Кружок Школи Українознавства ОУА Самопомочі

бажає

Дирекції, Учителям та Батькам багато щастя, радости та потіхи з дітей.

SCHOOL OF UKRAINIAN STUDIES

215 East 6th Street, New York, N.Y. 10003. (212) 533-0750

Христос Воскрес!

Веселих Свят

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

Головній Управі Самопомочі, Дирекції Кредитової Кооперативи Самопоміч в Ню Йорку, членам Відділу, Клюбові Сеньйорів, учителям Школи Українознавства при Самопомочі в Ню Йорку

бажає

УПРАВА ВІДДІЛУ САМОПОМОЧІ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

СВІТОВА КООРДИНАЦІЙНА РАДА ІСНО

бажає

Щасливих і Радісних Свят

СВІТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Ієрархам, Духовенству й Пасторам Українських Церков, Українському Нескореному Народові на Батьківщині, Голові й Проводові Українських Націоналістів, Президії й Секретаріятові СКВУ, Управам всіх громадських, жіночих, ветеранських, молодечих, видавничих і фінансових організацій в системі ІСНО та їхньому Членству в Австралії, Англії, Арґентині, Бразилії, Канаді, Німеччині, Франції та ЗСА, як також Українській Спільноті у всіх країнах поселення.

Христос Воскрес!

ПРЕЗИДІЯ СВІТОВОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ ІСНО:

Павло Дорожинський — *голова* **Олександер Скоцень** — *секретар*

Радісних, Щасливих Свят

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

Шановним Гостям, Співпрацівникам і всім Членам УНСоюзу

— бажає —

Управа Союзівки

Христос Воскрес!

Із світлим Празником Воскресіння Христового нашим членам, прихильникам і всьому громадянству добра, радости, сили і завзяття

бажає

Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Джерзі Сіті

SELF-RELIANCE FEDERAL CREDIT UNION

558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07306

Branch: 1034 South Broad St., Trenton, N.J. 08611

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З ВОСКРЕСЕННЯМ ХРИСТОВИМ

вітаємо щиро

всіх наших Членів та Прихильників

бажаємо їм

Веселих Свят! — Христос Воскрес!

та дякуємо їм за кожночасну підтримку.

ПРЕЗИДІЯ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ

ВІТАЄ ЩИРИМ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ВСЕЧЕСНЕ ДУХОВЕНСТВО УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ, УПРАВИ ТА ЧЛЕНСТВО ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ І ВСІХ СВОЇХ ЧЛЕНІВ, ПРИЯТЕЛІВ ТА ЛАСКАВИХ ЖЕРТВОДАВЦІВ.

2 East 79th Street • New York, N.Y. 10021 • (212) 288-8660

Школа українознавства ОУА „Самопоміч" відзначила незалежність України

Дня 24-го серпня 1991 року, здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада урочисто проголосила Незалежність України, створення самостійної української держави. Від цієї дати територія України є неподільною і недоторканою. На території України мають чинність виключно Конституція і закони України. На Акт Незалежности відгукнулися українці в цілому світі, і також школи українознавства, влаштовуючи концерти й доповіді, присвячені вшануванню Конституції і законів України.

Склала поклін Україні школа українознавства ОУА „Самопоміч" в Ню Йорку. На урочистості, що відбулася 14-го березня, були присутні гості з України, які мали нагоду познайомитися з учнями, управою і учителями школи. Прибули гості з Українсько Вільної Академії Наук, прибув маестро Василь Гринчишин, диригент хору „Думка". Були присутні представники Т-ва „Самопоміч", між ними Михайло Юзенів, голова, і Михайло Савицикий, адміністратор школи. Громадно прибули батьки, споріднені й приятелі учнів, і заля, де в перших рядах сиділи святочно збрані учні, була щільно виповнена. На головній стіні видніли слова: „Привіт, Україно, тобі", автор слів Леонід Полтава, напис оформлений інж. Юрієм Савицьким. Під написом була мапа України, виготовлена д-ром Святославом Лепким з Києва.

Програму свята проводила Марія Гарасимович-Олинець, яка здобула музичну освіту в Америці. Протягом тижня вона дає лекції гри на фортепіяно, провадить церковний хор в церкві св. Володимира в Гемстеді, Лонґ Айленд, а в суботу вчить п'яту клясу й викладає спів у школі.

Свято відкрито внесенням українського прапору й відспіванням українського національного славня, що його заінтонував молодечий хорт і підхопили присутні.

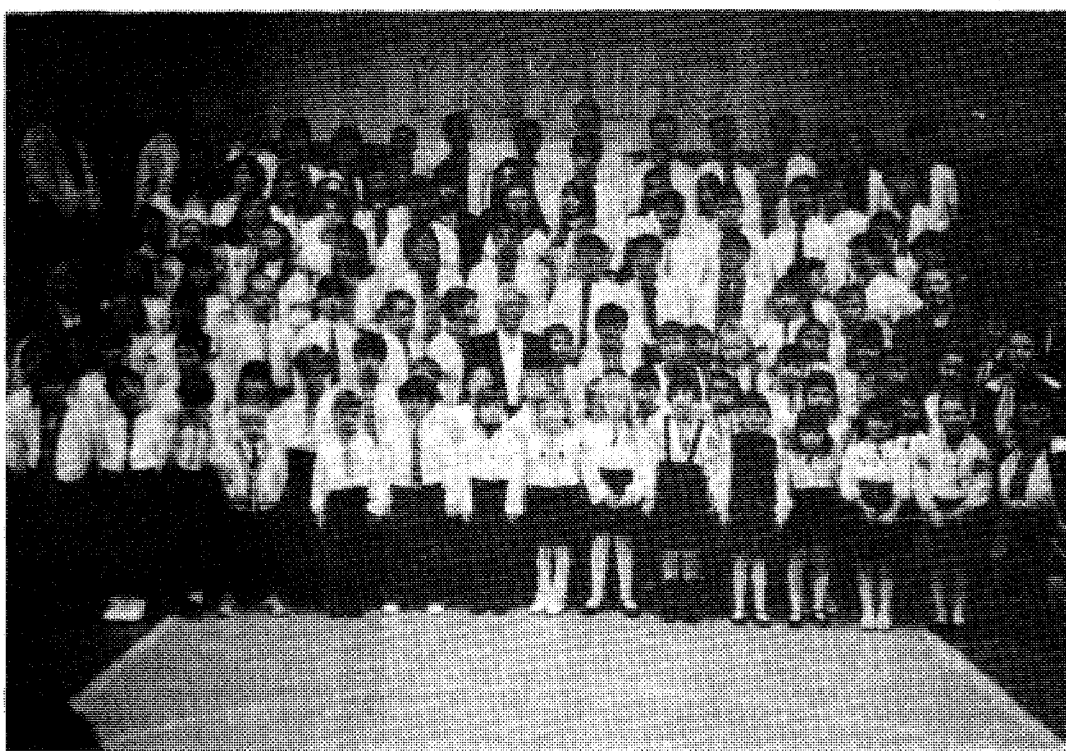
Відтак промовляла директор школи Ольга Кекіш. Вона розповіла про перший установчий З'їзд Народного Руху за перебудову, який відбувся 8-го, 9-го, 10-го вересня 1989 року в Києві, і підкреслила його історичне значення. Сказала, що в зборах взяло участь 1,109 делеґатів з усіх областей України. Вони представляли кількасоттисячну громаду активних членів Руху. На З'їзді були присутні українці з Америки, Канади, Англії, Франції, Чехо-Словаччини, Юґославії, Румунії, а також представники народних фронтів Литви, Латвії, Естонії, Білорусії, Російської Федерації, Грузії, Вірменії, Молдавії і „Солідарности" з Польщі.

Директор школи розповіла як 10-го вересня 1989 року, на закінчення національного свята України, яким став Рух, до пам'ятника Т. Шевченкові українців привело велике бажання поклонитися безсмертному Кобзареві за його святу віру у воскресіння України.

У дальшій частині програми виступали за чергою учні усіх кляс школи. В першій частині програми брали участь учні старших кляс, від 12-ої до 8-ої, відтак виступали учні молодших кляс — від передшкілля до 7-ої включно. Всі вони вправно читали прозові уривки або деклямували вірші і з ентузіязмом співали пісні, присвячені великій події — проголошенню державности України.

Першою точкою був виступ учнів 12-ої кляси. Марко Глушевський виголосив доповідь „Четвертий Універсал", в якій зацитував зміст усіх 4 універсалів, зазначивши, що 4-ий універсал був предтечею дати 1-го грудня 1991 року.

Марко Турчан продеклямував актуальний вірш С. Орлюка „На Софійській Площі". Учителькою і опікункою 12-ої кляси є директор школи Ольга Кекіш.

Громада учнів і вчителів Школи Українознавства ОУА „Самопоміч"

Третьою точкою був виступ учнів 10-ої кляси, „Монтаж про сучасну Україну", автор Евстахія Гойдиш, учителька культури й опікунка кляси. Монтаж включав вірш Катрії Гуцал „Ласкаве Небо".

Дальше виступали учні 11-ої кляси з поетично-пісенною композицією „Україно", слова й музика проф. Галі Клим. Зворушливі були слова, які продеклямували учні, і талановитий спів учня Марка Худьо. Учителька літератури й опікунка кляси Христина Ференцевич.

Учні 9-ої кляси продеклямували вірш „Якщо любиш Україну", автор Петренко. Опікун кляси й учитель мови Юрій Косаревич. Вірш Дмитра Павличка „24-го серпня 1991 року", відчитали учні 8-ої кляси. Опікунка кляси Люба Часто, учителька географії. Учні 7-ої кляси читали, монтаж з поезій Тараса Шевченка, учитель Олександер Редько. Діти передшкілля продеклямували вірш „Наш Поет". Їхня учителька — Реня Пясецька. Збірну деклямацію виголосили з ентузіязмом учні 1-ої кляси: вірш „Україна" Мирослава Петріва. Учителька кляси Надя Літепло. Учні 2-ої кляси деклямували вірш „Ми читати вже вчимося", Учителька Ярина Ференцевич. Хор учнів нижчих кляс відспівав пісню „Гей же, ставаймо рядами", слова І. Савицької, музика Фоменка. Акомпаньював Юрій Косаревич.

В 4-ій клясі є одна учениця і вона виголосила вірш Олександра Олеся „Наш Прапор". Учителька третьої і четвертої кляси Ксеня Драган.

Шкільний хор виконав пісню, яку зараз співають на Україні: „На Вкраїні сурми грають".

Учні 5-ої кляси продеклямували вірш „Дитяча Присяга", учителька Марія Гарасимович-Олинець.

Дальше слідувала пісня, „Гей зі Львова до Мукачева", яку також тепер співають на Україні.

Учні 6-ої кляси виголосили вірш Олександра Олеся „Не забудьмо, хто ми". Учителька й опікунка кляси Ляриса Сонна.

Свято завершилося співом „О Україно" співав шкільний хор, учителі, гості й батьки учнів. Тією піснею закінчено програму шкільного свята.

Від школи подякувала за присутність гостям Марія Гарасимович-Олинець, звертаючись зокрема до гостей з України та до заслужених приятелів і дорадників школи. Подякувала учителям за їхній вклад у підготові свята, а учням за старанне виконання програми, Юрієві Косаревичеві — за акомпаніямент і співпрацю. Батькам, — завіддану працю в школі.

Довго ще ділилися своїми враженнями присутні, деякі запитували, коли в школі буде знова подібна урочистість.

Й от спорожніла школа, але не надовго, бо знову до неї будуть з'їжджатися кожної суботи ті, що навчають, і ті, що навчаються. Це велике зусилля учнів, бо вони п'ять днів у тижні вчаться в американських школах, а шостий день присвячують заняттям у рідній школі. Учителі також жертвують свій вільний час, для виховання майбутнього покоління.

Тепер в школі є 140 учнів, більшість з міста й околиць Ню Йорку, одначе поважне число зі стейтів Ню Джерзі, Коннектикат, та з Лонґ Айленду.

Двадцять учителів школи вчать вже третю ґенерацію дітей українського походження. Більшість з них здобула освіту в Америці, всі вони добре володіють рідною мовою і добре вивчили українознавчі предмети. Між ними є 5 осіб, що колись закінчили цю школу, а тепер навчають по суботах: Ярема Бачинський, Маркіян Дума, Реня Пясецька, Коля Савицький і Ярини Ференцевич. Протягом тижня вони студіюють в близьких університетах.

Учителі знають, що в минулому єдиним захистом для України були тільки твердині духу: мова, книга, рідне письменство, заповітне слово Тараса Шевченка, національна українська духовність.

О. Т. К.

Христос Воскрес!

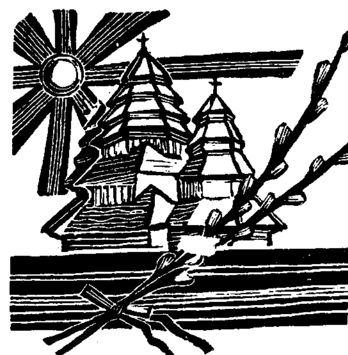

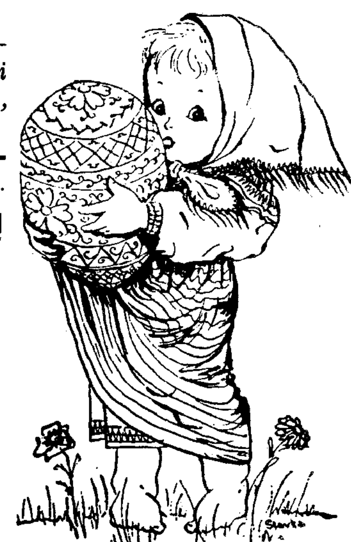

Сьогодні гаслом є єдність

Донедавна ми, українська діяспора, жили наче у чарівному сні. Могутнє національне пробудження нашого народу, поява в Україні великої кількости провідних діячів, поява Руху і його незвичайно розумних державотворчих ідей, поява Леоніда Кравчука, людини обдарованої здібностями і прикметами політичного провідника найвищої кляси, і, врешті, наче завершення цього — несподівано позитивний, чудовий вислід референдуму 1-го грудня минулого року.

Ми бачили ввесь час величезні труднощі і смертельні небезпеки, які стоять перед нашою молодою державою, яка будує свій державний апарат і свої Збройні Сили, але ми вірили, що наш Рух і чудова єдність, яку ми бачили у нашій країні, перший раз від століть, — це сила, що її ніякі вороги не подолають.

Та недавно віра у наші сили була захитана. Наш Рух, що здавався нам скалою, монолітом, був сильним і відпорним на зовнішні атаки, малощо не розвалився під ударом внутрішніх сил.

У 1989 році закордонний кореспондент запитав президента Чехо-Словаччини Вацлава Гавела: „А хто тепер ваш головний ворог?" — Відповідь президента Чехо-Словаччини була: „Ми самі".

Це були думки, що з ними ми йшли 16-го березня на доповідь депутата Верховної Ради України Лариси Скорик про ситуацію в Україні, на доповідь, що її влаштував у Філядельфії КОПУ (Комітет Оборони Прав України).

Перш за все кілька слів про Ларису Скорик. Вона народилася у жовтні 1939 року у місті Любеч. Її батьки були учителями. Лариса каже про себе, що коріння її родини на Заході і Сході

Під час зустрічі (зліва): У. Мазуркевич, Л. Скорик і Т. Стадниченко.

тісно сплетені, так що ідея єдности України „завжди панувала у моєму серці й умі..."

Л. Скорик є архітектором, віцепрезидентом Товариства Українських Архітектів, очолює комісію у справах архітектури, урбанізації й охорони історичних пам'яток при Верховній Раді України. Вона є теж однією з 13-ти жінок, що були вибрані до Верховної Ради України.

Коли студенти почали голодівку у Києві, Лариса Скорик була у ЗСА. Вона залишила Вашінґтон на три дні вчасніше і разом з деякими іншими депутатами приєдналася до голодівки.

Лариса сказала в інтерв'ю на сторінках жовтневого журналу „Україна": „Мій вівтар є — моя Україна, Україна, яка болить мене і дає мені радість, за її щастя я мушу боротися, яка б важка і жорстока не була ця боротьба".

Вечір відкрила коротким словом і представила гостю голова КОПУ Уляна Мазуркевич. Після цього Л. Скорик розповіла про ситуацію в Україні.

На Рух Лариса покладала багато надій і недавні непорозуміння на форумі Руху, які довели до створення тріюмвірату, дуже зажурили її. Вона неґативно оцінила акції В. Чорновола щодо Руху.

Відносно Кравчука Л. Скорик сказала, що спочатку вона дивилася на Л. Кравчука з недовір'ям і навіть ворожістю. Але з часом переконалася, що всі дії президента Кравчука йдуть тільки на користь Україні і набрала до нього найглибшого довір'я. Вона сказала теж, що Л. Кравчук має дар приєднувати своєю лагідністю приятелів.

Відносно закидів, що Президент замало зробив, щоб усунути з України неукраїнське військо, Л. Скорик вважає, що він добре зробив, що не поспішив з усуненням неукраїнських військ з України, бо поза Україною це військо могло б бути більшою загрозою для України, ніж стаціоноване в Україні.

Уряд України досі небагато змінив у деяких галузях державного апарату. Але щоб правильно оцінити працю Уряду, треба взяти до уваги величезні труднощі, які лежать перед ним, зокрема величезний брак кваліфікованих людей з досвідом праці на вищих щаблях державного апарату.

Багато праці треба ще докласти на полі шкільництва. Деякі шкільні підручники є ще старі, совєтські. Треба величезної праці і багато коштів, щоб допровадити шкільництво до порядку.

Перед нами велика історична нагода — збудувати нашу незалежну державу. Але на шляху до незалежної держави перед нами великі перепони і труднощі. Щоб побороти їх нам треба — єдности, єдности і єдности...

Коли думаємо про майбутнє нашої батьківщини, пам'ятаймо слова президента Чехо-Словаччини Гавела.

Я. Татомир

40-літній ювілей хору „Сурма" в Чикаґо

У суботу, 29-го лютого ц.р., в радісний час для українців в діяспорі і в Україні, в культурному осередку парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаґо громадський хор „Сурма" відзначив свій 40-літній ювілей.

Впродовж двох років йшла підготова до ювілейних святкувань хору. Через обов'язки перед громадою (крім того, в минулому році сім хористів із „Сурми" брали участь у турне Капелі Бандуристів по Україні) ювілей було кілька разів відкладено. Мабуть, так вже ведеться: для тих, хто служить громаді, громадські обов'язки стоять вище особистих. Хоч із запізненням, проте ювілей відбувся і додаймо — пройшов з великим успіхом. Заля культурного осередку була виповнена українською чикаґською громадою. Це ще раз засвідчує, наскільки хор „Сурма" користується повагою у громаді і наскільки громада любить пісні у виконанні хору „Сурма".

Чикаґський хор „Сурма"

Ювілей складався з двох частин — концерту і бенкету. В концертній частині хор виступив у трьох варіянтах — чоловічому, жіночому та мішаному. Чоловічий хор виконав такі пісні: „Бандуристе, орле сизий", муз. Я. Орлова, соліст Т. Ванджура; „Мої ясени", муз. С. Кривенького, солісти В. Зарицький і М. Желихівський; „Гей, браття-опришки", муз. Е. Козака. Жіночий хор заспівав „Львів'янки", муз. Е. Козака, та „Червоні маки", муз. І. Соневицького. Вершиною концерту був виступ мішаного хору, який виконав „Сонце ся сховало", муз. С. Людкевича, та „Дніпро реве", муз. Д. Січинського, соліст о. диякон М. Городиський. Всі три хорові колективи виступали під керівництвом диригента проф. Романа Андрушка у фортепіяновому супроводі Марії Карасієвич.

З вітальним словом до присутніх приятелів і гостей звернувся голова хору Осип Литвинишин, який згадав найважливіші моменти з історії 40-літньої праці хору. Він тепло привітав попередніх диригентів хору, що прийшли на ювілей, а також висловив щиру вдячність громаді, яка завжди підтримує хор, і всім присутнім в залі за численну участь у святкуванні 40-ліття „Сурми".

До глибини душі схвилював сурмачів і всіх присутніх в залі виступ вчительки української мови із міста Стрия, Марії Андріїв, яка зараз гостює в Чикаґо. Її виступ був пройнятий високою гордістю за своїх земляків, які популяризують чарівні українські пісні та прекрасні національні традиції хорового мистецтва за межами батьківщини. Вона висловила щиру подяку диригентові та хористам за довголітню працю і відзначила високу майстерність виконання. Своє тепле слово вона закінчила: „Ласкаво просимо на рідні землі в Україну. Вас будуть радо зустрічати і з великим захопленням будуть слухати пісні у вашому виконанні не тільки в Стрию, а в багатьох містах Львівщини і всієї Галичини".

Після концерту відбувся святковий бенкет. Його розпочав молитвою о. Мирон Панчук. З сумом було згадано диригентів Задорожного Івана, Плешкевича Омеляна, Трухлого Івана та Мацюка Любо, з також 35 хористів, які відійшли на вічний спочинок. Отець побажав хорові творчих сил та успіхів у дальшій праці.

Господарем ювілею був Зеновій Маринець. Побачивши біля мікрофону всім відомого гумориста, присутні зразу зрозуміли, що ювілейний бенкет у надійних руках. Він у програму бенкету вплітав веселий та дотепний гумор, який підносив святковий настрій гостей та додавав всім радості.

З нагоди 40-ліття хору „Сурма" була видана програмка-книжка, в якій відбито історію хору, коротку біографію сьогоднішнього диригента Р. Андрушка, а також є список попередніх диригентів, піяністок, управи хору тощо. В кінці знайшли місце і побажання окремих осіб та підприємств.

З історії хору дізнаємося, що чикаґський хор „Сурма" виник на базі львівської „Сурми", організованої в 1927 році. Як тільки приїхали еміґранти-співаки з Німеччини, чикаґська „Сурма" розпочала свою працю. Це був 1949 рік. Згодом приїхав до Чикаґо і колишній диригент Львівської „Сурми" проф. Омелян Плешкевич, якого було запропоновано на диригента. Хорові було надано назву „Сурма", щоб пов'язати традиції Реґенсбурзької і Львівської „Сурми", тим більше, що в чикаґському хорі було кілька співаків з матірної „Сурми".

Хор „Сурма" в Чикаґо найдовше відомий як чоловічий хор. При кінці 60-их років він діяв як мішаний. Починаючи з 1987 року, було організовано жіночу секцію. Зараз працюють три окремі хорові колективи — чоловічий, жіночий та мішаний.

На протязі існування хору „Сурма" диригентами були: Войтихівський Василь, Гуменюк Ігор, Задорожний Іван, Федорів Мирон, Плешкевич Омелян, Яримович Юрій, Трухлий Іван, Мацюк Любо, Трухлий Василь, Андрушко Роман. Піяністи: Блідий Єдвин, Нагорняк Мирослава, Панчук Рута, Дачишин Роман, Савин Надя (також заступала диригентів), карасієвич Марія.

Хор „Сурма" випустив платівку, видав кілька касет, виступав у багатьох містах Америки і Канади та перед американською публикою на різних фестивалях, в телевізійних програмах, і дав багато самостійних концертів.

Останнім часом хор дав багато концертів, що були організовані на придбання фондів для України. Як колись, часто виступає під час святкувань національних свят. Високу оцінку здобув хор від чикаґської громади під час ювілейних святкувань 1000-ліття Хрещення України. Виступ відбувся у престижевій оркестровій залі. Хор виступав у мішаному складі в супроводі симфонічної оркестри і заповнив більшу частину програми ювілейного концерту.

За час святкуваня ювілею в книзі відгуків з'явилися щирі слова подяки за довголітню працю та побажання успіхів у майбутньому. Бенкет закінчився забавою під звуки оркестри „Київські каштани".

Лука Костелина

Шевченківські дні на Пряшівщині

Традиція святкування Шевченківських днів на Пряшівщині, як і в цілому світі, де тільки існує хоч мала громада українців, запустила вже глибоко коріння. Вже під час першої Чехо-Словацької республіки просвітянські осередки в Кошицях, Пряшеві та інших містах організували амадемії до округлих ювілеїв поета.

Щорічні святкування ювілеїв Тараса від 1965 року здійснював у Пряшеві молодіжний ансамбль „Весна", практично аж до його ліквідації у 1971 році своїми ж, з яких сьогодні окремі є неабиякі „демократи". На щастя, Шевченківських академій не „нормалізували", вони й надалі реалізуються в Пряшеві, Кошицях, а частково і в інших містах нашого реґіону. У Кошицях щорічні святкування започатковано постановкою п'єси Тараса Шевченка „Назар Стодоля" у 1968 році.

І в цьому році традицію не порушено. Різниця хіба в тому, що в попередніх роках відзначали ювілеї поета виключно власними силами, а в цьому році головне слово мала дитяча капеля бандуристок „Дзвіночок зі зі Львова.

Протягом трьох днів кришталево чисті голоси капелі „Дзвіночок", у супроводі дзвінких бандур, голосили пророчі слова Тараса перед глядачами у Пряшеві, Свиднику і Кошицях.

Концерти капелі „Дзвіночок" пройшли на високому професіональному рівні, з певними відмінностями драматургії окремих концертів, в залежності від складу глядачів. Два виступи для учнів свидницьких основних шкіл були пристосовані до віку глядачів і знайшли у них повне порозуміння, тим більше, що всі вони вперше побачили бандуру в ориґіналі. Дуже цікаве явище, що учні „словацьких шкіл" розуміли українську мову, якою мистецький керівник і диригент капелі Володимир Дичак, заслужений діяч культури України, пояснював зміст окремих пісень та подав характеристику бандур як старовинного музичного інструменту.

Вечірній Шевченківський концерт у Свиднику був чи не найкращим концертом капели на Пряшівщині. Урочистість „народної святині" — Музею української культури, де відбувався концерт, камерне середовище і віддана народній справі публіка створили незабутні хвилини синтези різних культурних вартостей — надбань нашого народу. Надхнення і сльози в очах глядачів, незабутні акорди пісень „Заповіт" Шевченка, Боже великий єдиний" Лисенка, „Над Чорнобилем журавлі летіли" Білаша, „Аве Марія" Шуберта, „Ще не вмерла Україна" та теплі слова подяки Мирослава Сополиги, директора музею — все це злилось в єдиний акорд-заклик до збереження народних скарбів, до боротьби за народну справу.

Високогуманним вчинком був і концерт капели у Кошицях-Опатському в школі-гуртожитку для тілесно хворих дітей, які з захопленням і подякою сприймали кожне слово, кожну пісню „Дзвіночка".

Подібні враження зробили Шевченківські концерти „Дзвіночка" і на українську громаду Пряшева та Кошиць. Однак слід висловити певні критичні зауваження понад 200 оплачуваним працівникам пряшівських українських установ (маємо на увазі СРУЧС, редакції, театр, Піддуклянський ансамбль, Філософський та Педагогічний факультети, українську гімназію, видавництво тощо), з яких на концерті у Пряшеві було 15 чоловік. Решту глядачів творили студенти й люди, які, в міру своїх можливостей, без оплати жертовно намагаються зберегти залишки народньої ідентити, яку ще не вспіли зліквідувати минулі й сучасні „псевдонародовці". І в Кошицях з обраних органів Міської Ради СРУ ЧС було присутніх десь 9 чоловік, а з тих 9 — четверо члени хору „Карпати" та первинної організації СРУ ЧС ч. 4, яка й була головним організатором перебування капелі „Дзвіночок" на Пряшівщині. І цей факт примушує задуматись і поставити питання: чому неоплачувані ентузіясти, виконуючи різні службові обов'язки в установах, де працюють, є здібні зорганізувати буквально без „сотика" отакі імпрези, а плачені керівники виговорюються, мовляв, „нема в плані головних завдань"! Для розвитку й поглиблення національного усвідомлення не досить оплачуваної або керівної посади, потрібно мати й любов до справи, бо „хто сам не горить — не може запалювати інших"! І така „дрібниця", як неприсутність на Шевченківському вечорі, є однією з причин, чому національне питання Пряшівщини є в такому стані. На нашу думку, якщо не національним, то хоч би моральним обов'язком кожного українця-русина, тим більше оплачуваного за українську справу, є хоч би намагатись бути на всіх імпрезах національного характеру.

Наперекір тому всьому, капеля бандуристок „Дзвіночок" зі Львова пробудила у серцях своїх глядачів „дзвіночки" любові до свого рідного.

Левко Довгович

Гуцульський вечір у Рочестері

В неділю, 15-го березня, до Рочестеру, Н.Й., загостив гуцульський ансамбль „Усмішка". Через неприятливі обставини приїхало їх тільки четверо, замість восьмеро, як було заповіджено, а займався спровадженням їх до Америки д-р Микола Домашевський, голова Дослідного Інституту Гуцульщини з Чикаґо. Двоє з групи, Марія Стеф'юк і Степан Фіцич, солісти Київської опери, а двоє, Михайло Павлюк і Юрій Фейда, — інструменталісти, вчителі музики народних інструментів у Івано-Франківському. Всі вони народилися на Гуцульщині й палають великою любов'ю до цієї чарівної частини України.

Марія Стеф'юк — симпатична, струнка жінка, ліріко-кольоратурне сопрано. Почала музичні студії у Снятині, в культосвітньому училищі (чотири роки), а коли співала на фестивалі в Києві, почув її проф. Євтушенко і заохотив вступити до Київської консерваторії. Там вона вчилася у проф. Захарченка, ще будучи студенткою п'ятого курсу, співала у театрі у Києві. Її заанґажували на постійно й досі вона виконала вже коло тридцять веручих партій у таких операх як „Травіята", „Ріґолетто", „Манон", „Гуґеноти", „Шукачі перлин", „Ярослав Мудрий", „Лючія ді Ляммермур". Фундамент зацікавлення Марії Стеф'юк — українська народна пісня, яка вказала їй дорогу в житті. Дуже рада, що її пісні розуміють українці, де б вони не жили. Співачка відкрила українського композитора Лятошинського, співала вже 40 народних пісень в його обрібці, хоче вивчити всі вісімдесят. І напевне цього досягне, бо працює завзято, а голос в неї ясний, приємний, на високих тонах, м'яко заокруглений, вирівняні динамічні переходи, передав глибоке відчуття задуму автора. Нам вона запрезентувала народні пісні „Через сад-виноград", „Ой, гиля, гуси", „Ти до мене не ходи", „Чорні очка", „Вівці мої, вівці", „Галичанка", „Соловейко", „Чотири воли пасу я" й інші.

Тенор Степан Фіцич учився у Львові у проф. Павла Кармелюка. Вже на третьому курсі консерваторії (1975) почав виступати в хорі театру, а в 1978 році запросили його до Київського оперного театру. Він — переможець у Всесвітньому конкурсі оперових співаків у Софії (1984), багато їздив і виступав: у Софії, Варшаві, Індії, Мальті, на Канарських островах. Сам і з ансамблями. Гарно володіє голосом, він у нього вирівняний, гнучкий, добра дикція і фразування. Нам співав: „На високій полонині", „Вечори в Карпатах", „Марічку", „Кедь ми прийшла карта", Віночок гуцульських пісень і „Моя Україно". Співак хотів також розвеселити публіку й читав деякі жарти (не гуцульські), одначе це зовсім інша ділянка й її треба старанно приготовити. При цьому і якесь непотрібне, невідповідне слово перепало.

Разом з Марією Стеф'юк Степан Фіцич виконав дует з „Запорожця за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського й інші пісні. Закінчено концерт піснею „Ой у лузі червона калина", яку підхопила ентузіястично ціла заля.

Акомпаньювали співакам два дуже добрі музиканти з високою технікою: скрипаль Михайло Павлюк і акордеоніст Юрій Фейда. На жаль, в наших обставинах не маємо можливостей, якщо цього треба, служити співакам оркестрою чи доброї якости фортепіяном. Оба музиканти виконали також самостійні точки: „Гуцульську рапсодію" й ін. Члени ансамблю виступали спершу в гуцульських строях, а відтак у сучасних.

Сцена була гарно удекорована завдяки вишивкам Іванни Мартинець (гуцулка і гуцул), праці Марії Вергун і Марії Лозинської, які зі смаком уложили дві веретки мисткині Горбової (яка колись дістала нагороду за справжню, гуцульську, стародавнього типу веретку-макатку); також відповідно поставлений топірець, бич (підпора для жінок у мандрівках по горах,) жіночу ткану дзьобню і крайку.

Імпреза відбулася заходами Об'єднання Українських Організацій Рочестеру, які очолює вже богато років невтомний інж. Роман Куціль. Він відкривав це свято й опісля дякував виконавцям за приємний вечір і публіці, яка прийшла послухати дорогих гостей з України.

Любов Цегельська

Не забули пом'янути

Невмируще, полум'яне, пророче слово Тараса Шевченка є таким же живим і актуальним сьогодні, як було за його життя. Він став „світильником небесним" для багатьох поколінь, що знаходили правду й наснагу до волі в його творах. Він завжди був близьким і зрозумілим для всіх, тому в народі створився культ Шевченка, і українці в цілому світі в березневі дні складають йому поклін.

Із плином років святкування Шевченкових днів у діяспорі втратили масовість і величність, проте майже кожна громада старається вшанувати свого Поета, Батька-Тараса, в міру своїх сил і спроможностей.

Українська православна парафія св. Вознесіння у Мейплвуді, Н. Дж., теж щороку власними силами влаштовує програму в честь Шевченка. Цьогорічне свято відбулося в неділю, 29-го березня, після Служби Божої. Настоятель парафії о. Євген Богуславський відправив, при участь хору та вівтарних хлопців, Панахиду за спокій душі Тараса. Під час короткої перерви можна було підкріпитися приготовленими Відділом УПЛіґи стравами, а опісля почалася програма, яку зорганізувала Раїса Дідов.

Хор під проводом Леоніда Харченка проспівав американський гимн, „Заповіт" та кілька пісень при акомпаніяменті Івана Череути. Коротку інформацію про Шевченка в англійській мові прочитав Йосиф Кеслоський, мол.. Доповідь і співдоповідь, з численними цитатами-рецитаціями, виголосили Іван Каневський і Леонід Харченко. З деклямаціями виступили діти: Наталка, Марія, Матвій і Лука Дубаси та Ксеня і Петрусь Касіяненко. Чи не найбільше оплесків зібрав кількарічний Петрусь, відважно, повільно й виразно виголосивши вірш. Точки заповідав юнак Степан Касіяненко. Програму закінчено українським славнем та подякою організаторці і виконавцям програми. У присутніх залишилося моральне вдоволення, що не забули пом'яути Кобзаря-Пророка „незлим тихим словом".

Л. Почтар

ЗВІТ ПРАЦІ ККДУ І ЧАСТИННО ЙОГО ЧЛЕНІВ ТА ПРИХИЛЬНИКІВ ЗА 1991 Р.

І. ПІДСУМКИ

В 1991 році ККДУ оформився в стейті Ню Джерзі як незаробіткова корпорація, наразі без податкових звільнень, і тут завів свою канцелярію, та наладнав співпрацю з Канадським ТПР і ЗУАДК-ом. Його членство зросло до 27 активних організацій і 8 піддержуючих установ. Зв'язок з Україною (НРУ) став постійним, хоча не легким і коштовним. Українська преса, особливо „Свобода" і Українські Вісті, сприяла ККДУ і поміщувала його дописи, звіти і заклики.

Живу діяльність виявили 4 комісії: по технології, урядових зв'язків, по освіті і науці, та по добуванні ґрентів. Інші дві (кадрів і преси) ще не оформилися. Співпраця управ усіх членів-організацій з Екзекутивою була дуже тісною. Її треба завдячити більшість осягів Комітету. Однак найбільш вирішальним явищем було довір'я, підтримка і жертвенність української громади.

Протягом 10 місяців вона зложила на допомогу Україні (через свої організації до ККДУ, до ЗУАДК і дещо прямо) $630,000. Крім цього зібрано приблизно дальших $150,000 які, в порозумінні з ККДУ, залишено в поодиноких організаціях до уточнення слідуючих потреб і проєктів. Дещо окремо, як спеціяльний проєкт ККДУ, збираються фонди на видання в Україні сьогочасних шкільних підручників. Український Народний Союз призначив на це $50,000, а місія „Думки про Віру" (паст. Я. Шепелявець) обіцяла дорівнювальний фонд до $100,000. Комітет Україна 2000 у Вашінґтоні здобув 2 ґренти на суму $150,000.

Крім успішної збіркової кампанії і вартісних проєктів, Організації — члени ККДУ провели важливу громадську діяльність. Вони з'єднували цілу громаду у спільних імпрезах і святах та лучили її з Україною виступами гостей - лідерів та художних ансамблів. Вони гордо інформували американців про Україну, а останньо добились від Уряду ЗСА признання її незалежности.

В 1991 р. Екзекутива відбула 4 звичайних засідань та 2 надзвичайні наради з правлінням НРУ (у Вашінґтоні і в Києві). Рада Директорів мала засідання 6-го червня і одобрила бюджет, плян праці і листи проєктів і комісій. 27-го листопада представники ККДУ взяли участь у громадській стрічі з Президентом Бушем. Про працю ККДУ звітується у таких розділах:

1. Проєкти орг-техніки для НРУ
2. Піддержка референдум і демократизації
3. Урядові зв'язки у Вашінґтоні
4. Здобування ґрентів і спонзорства
5. Преса і комунікація
6. Спеціяльний проєкт „Шкільні підручники"
7. Комісія по освіті і науці
8. Професійна допомога

ІІ. ДОПОМОГА В ДІЇ — ПООДИНОКІ ПРОГРАМИ

Ще в березні 1991 року Секретаріят НРУ просив ККДУ закупити цілу листу систем техніки для посилення організації і комунікації між обласними і міськими осередками та централею у його процесі демократизації і освідомлення країни. Розподіл мусів бути здійснений за наперед поданими списками. По вичерпнім усталенню якости і виваженню цін, організації — члени ККДУ закупили, а за поміччю туристів і фірм „Сковп" та „Беркут", ККДУ переслав майже безкоштовно слідуючі системи:

а) 100 диктафонів із запасними плівками	$ 2,700
б) 10 відеокасет професійної якості	945
в) 3 комплети канц. техніки (комп'ютор, факс зіракс)	11,500
г) 22 комп'ютерні системи з модемами і трансформаторами	37,345
д) 31 Canon FC-2 зіраксів з 10 картрідж і 2-річна обслуга	33,200
е) 27 факсів з трансформаторами і з 6 рольками паперу	19,680
є) 2 офсетні друкарки з фарбами, матрицями і папером	20,000
ж) 12 пачок картрідж-тонеру, плівок, касет, девепоперу і ін.	9,544
Кошт разом	$134,914

З признанням і подякою подаємо листу організацій-членів, що переслали фонди на повищі закупи техніки:

ЧЕРЕЗ КНИГОВОДСТВО ККДУ

а) АДУ Голливуд, Фла і Олбані, Н. Й.	$ 6,200
б) Т-во Допомоги Україні в Каліфорнії, Лос Анджелес	11,000
в) Т-во Сприяння НРУ за Перебудову, Чикаґо	2,399
г) Фонд Допомоги Україні в Пармі/Клівленд, О.	5,000
д) Т-во Допомоги Україні, Гартфорд, Конн.	14,500
е) Нар. Фонд Допомоги Україні, Кергонксон, Н. Й.	2,200
є) Т-во Гуманітарної Допомоги Україні, Норт Порт, Фла.	23,000
Разом переслано до ККДУ	$64,299

ПРЯМО ДОСТАВЦЯМ АБО ЧЕРЕЗ ДОСТАВУ ККДУ

а) АДУ Голливуд (Вкл. $6,800 ГДУ Норт Порт $10,000 КДУ Голливуд)	$27,000
б) Т-во Сприяння НРУ за Перебудову, Чикаґо	22,700
в) Фонд Допомоги Україні в Пармі/Клівленді, Огайо	5,000
г) Т-во Прихильників Нар. Руху України, Метрополії Дітройт	19,640
д) Метроп. Фонд Руху за Демократизацію України в Четгам, Н. Дж.	12,445
Разом переслано прямо або доставлено	$86,785
В цілому переслано на орг-техніку	$151,084

На 1/1/92 з повищої суми залишилось у ККДУ на дальші закупи техніки 16,170 дол.

У ККДУ є листа, що виявляє розподіл закуплених комп'ютерів, зіраксів і факсів по осередках НРУ в різних областях України.

2. ПІДТРИМКА РЕФЕРЕНДУМУ І ДЕМОКРАТИЗАЦІЇ

В Києві під час засідання з Громадською Радою „Референдум" і НРУ, представники ККДУ погодились піддержати ту частину їх діяльности, яка сприятиме освідомленню населення, участі в голосуванню, невтралізації політичної пропаґанди з зовні і стеженню за законним і чесним голосуванням і підрахунком голосів. ККДУ катеґорично застерігся від попирання будь-якого кандидата на президента чи партійної програми. Усталено кошторис узгодженої діяльности і розіслано його з закликом до усіх організацій — членів ККДУ. Відозви до української діяспори ЗСА в пресі і під час імпрез увінчались успішною збіркою фондів нашими членами на референдум і на кошти дальшої демократизації.

Організації, які переслали фонди від своїх патріотичних жертводавців на руки ККДУ, деякі через ЗУАДК, а декілька прямо в Україну.

а) ЧЕРЕЗ ККДУ (і його книговодство):

Назва й осідок організації	$ Сума
Т-во Сприяння Нар. Рухові України за Перебудову, Чикаґо, Ілл.	$11,601
Т-во Прихильників Нар. Руху України, Метрополії Дітройт	14,000
Т-во Допомоги Рухові України, Метроп. Міннеаполіс, Мінн.	10,000
Осередок Сприяння Нар. Рухові України, Балтимор, Мд.	6,000
Т-во Допомоги України, Гартфорд, Конн.	13,000
Нар. Фонд Допомоги Україні, Трентон, Н. Дж.	2,924
Нар. Фонд Допомоги Україні, Центральне Ню Джерзі	2,500
Метроп. Фонд Руху за Демократизацію України, Четгам, Н. Дж.	15,000
Кредитівка Філядельфії, Пенсильвенія	5,000
Кредитівка Пассейк, Н. Дж.	5,000
Громадське Товариство в Ґлен Спей, Н. Й.	3,825
Комітет Допомоги Україні, Піттсбурґ і околиці	6,100
Українська Федерація Великої Філядельфії, Па.	7,243
Комітет Допомоги Україні, Сиракюзи, Н. Й.	3,500
Централя Українських Кредитівок Америки в Чикаґо, Ілл.	25,000
Індивідуальна пожертва родини Герець	200
Разом в 1991 р. переслано до ККДУ	$130,893

б) ЧЕРЕЗ ЗУАДК, конто 8236 (для вжитку згідно з його податковим статутом)

Назва й осідок організації	$ Сума
Т-во Прихильників Нар. Руху України, Метрополії Дітройт	$32,033
Т-во Допомоги Україні в Каліфорнії, Лос Анджелес	39,725
Нар. Фонд Допомоги Україні, Трентон, Н. Дж.	6,181
Комітет Допомоги Україні, Йонкерс, Н. Й.	45,643
Приятелі Руху Північного Ню Джерзі	10,151
Т-во Допомоги Україні, Сан Франсіско, Каліф.	4,435
Український Конґресовий Комітет Америки	1,000
Комітет Допомоги Україні, Ст. Пітерсбурґ, Фла.	3,087
Приятелі Руху св. Антонія, Мінн.	3,275
Українське Академічне Т-во Каліфорнії	1,200
Ню Джерзі родини: І. Басюк (2), Д. Стахів (2), О. Кобаса (1)	5,000
Сан Дієґо родини: М. Макін (1.5), М. Посняк (1), М. Гармаш (.59)	3,090
Родини: О. Зозуля (1), Р. П., Н. Й.; А. Скоп (1), Ля Меза, Каліф.	2,000
Комітет Допомоги Україні, Черрі Гілл, Н. Дж.	2,770
Організація Оборони Лемківщини (Управа), Джерзі Сиnі	630
Громада Сиракюзи, Н. Й.	515
Різні організації і індивідуальні особи (до 12/31/91), конто 8236	10,265
Протягом 1991 р. разом через ЗУАДК	$171,000

в) ПРЯМО ДО НРУ/ГРР, або для достави перевозчиками ККДУ

Назва й осідок організації	$ Сума
Т-во Сприяння Нар. Рухові України за Перебудову, Чикаґо, Ілл.	$46,000
Т-во Прихильників Нар. Руху Укр., Метрополії Дітройт	6,000
Велика Українська Громадська Установа	27,000
Амер. за Демокр. України, Голл., Фла. + Т-во Гум. Доп. Укр., Норт Порт, Фла.	30,000
Фонд Допомоги Україні, Парма/Клівленд, Огайо	12,000
Народний Фонд Допомоги Україні, Кергонксон, Н. Й.	9,000
Народний фонд Допомоги Україні, Центральне Ню Джерзі	4,580
Комітет Людських Прав України — Рух, Філядельфія, Па.	11,000
Громадська Українська Установа Скрентону	20,000
Разом прямо або доставлено	$165,580

На „Референдум" під час 1991 р. разом зібрано чи переслано	$467,473
З цілої суми зібраної в ЗСА повищими організаціями	$467,473
Переслано із ЗСА до НРУ для ГРР на піддержку референдуму	$204,699*
Остало під опікою ККДУ (в Кредитівці, банках і готівкою)	$262,774

З цієї залишки $186,601 мають обмеження вжитку податковим статусом і статутом збіркової організації.

(*) ККДУ має або знає про посвідчення усіх доручень фондів до НРУ/ГРР на референдум і демократизацію України.

Крім повищої резерви, за порозумінням з ККДУ, декілька організацій задержало у своїх контах приблизно $150,000 до часу вибору і уточнення слідуючих потреб і проєктів демократизації України. Тут входять ТСНР в Чикаґо, ТПНР в Метроп. Дітройт, ЦУКА, АДУ, КДУ в Рочестері, ТДУ в Гартфорді, ТГДУ в Норт Порті й інші.

Головними проєктами будуть дотації на Фонд Піддержки Дипльоматичних Представництв України, на вишкіл професійних кадрів, на US-Ukraine Foundation (для добування ґрентів), на піднесення народної освіти, і на пресу.

Крім пересланих $204,699 з ЗСА, ГРР/НРУ одержали на референдум з Канади (КТПР) $122,000. Фінансовий звіт від Секретаріяту НРУ з 3-го березня 1992 року вказує, що з цих двох пересилок їм залишилось $25,482. Останньо, голова Канадського ТПР на пораду членів правління НРУ вилучив цей залишок з каси Руху до опридінення нових проєктів і напрямків. Це викликало гнівну реакцію від члена нового проводу НРУ під час пресової конференції в Києві та критику в Північній Америці. ККДУ не брав участи в цих нефортунних кроках.

Треба тут додати, що канадці під проводом Б. Вжеснєвського перевезли в Україну друкарську пресу і надрукували та роздали там тисячі корисних летючок.

3. УРЯДОВІ ЗВ'ЯЗКИ У ВАШІНҐТОНІ

Вашінґтонський Комітет Україна 2000 (Роберт МекКоннелл) піднявся слідкувати за зв'язками з Урядом ЗСА для ККДУ і його членів та для НРУ. Сюди входить інформування Уряду, Конґресу і преси про Україну і НРУ. По проголошенні суверенности і незалежности, Комітет старався прихилити поставу Уряду до нового статусу України та здобути приязнь впливових осіб. Ця праця продовжується.

Важливіші дії Комітету під час 1991 р.:

— Письмові й устні зізнання під час 13-ти переслухань комітетів Конґресу ЗСА.

— Активна кореспонденція з членами Конґресу про С. Хмару і за сенатською резолюцією про визнання України.

— Уряджування та приготування стрічей для рухівців з впливовими членами Конґресу, Уряду і судівництва.

— Ініціятива і стремління до стрічі українсько-американської репрезентації з президентом Бушем для визнання незалежности України.

— Удержування денного контакту з НРУ і Демократичним Бльоком.

УВАГА: У Вашінґтоні дуже активно і корисно діють у різних ділянках урядових зв'язків бюра УНС, УККА і України 2000. У важливих справах (визнання незалежности України) їх дії узгіднювалися.

4. ДОБУВАННЯ ҐРЕНТІВ І СПОНЗОРУВАННЯ ПРОЄКТІВ

Управа України 2000 зареєструвала у Вашінґтоні споріднену установу: US-Ukraine Fundation для добування ґрентів від Уряду, суспільних фундацій, гуманітарних установ, корпорацій і індив. осіб. Вона потребує початкового вкладу, щоб розробити контакти, можливості і писати проєкти.

В 1991 році вдалося комітетові (його головам) дістати від National Endowment for Democracy $125,000 на закуп для НРУ комп'ютерної видавничої системи. Другий ґрент на $25,000 призначено на парляментарну бібліотеку в Києві.

У квітні, 13 парляментаристів з ВР України взяли участь у вишкільній конференції про американську систему правління. Спільно з університетом Айова на це одержано від USIA $60,000.

5. ПРЕСОВА І КОМУНІКАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

На прохання НРУ Комітет Допомоги Україні в Рочестері, Н. Й., спонзорував професійну кореспондентку з Америки, І. Яросевич для помочі західнім пресовим аґенствам і телевізії та різним кореспондентам і політичним аналітикам коли вони відвідують Україну. Крім цієї праці вона також уряджувала інтерв'ю та пресові конференції для наших діячів з чужинецькою пресою. Низка дуже прихильних статтей появилася в американській пресі завдяки зусиллям І. Яросевич. На кошти переїзду і її удержання в Києві КДУ Рочестер переслав головою М. Шміґель $9,850.

Комунікація ККДУ з Києвом проходила майже щоденно через електронічну передачу між Україною 2000 і НРУ. Усі важливі вістки, заяви, поради і статті пересилались в обі сторони. Це стало певним знаряддям швидкої допомоги і комунікації.

6. СПЕЦІЯЛЬНИЙ ПРОЄКТ „ШКІЛЬНІ ПІДРУЧНИКИ"

Спільно з міністертвом освіти України, Товариств „Просвіта" у Києві і Шкільною Радою УККА, ККДУ піднявся випустити в Україні нові підручники (буквар і читанки 2-ої, 3-ої і 4-ої кляс та літня читанка), спільним тиражем 2 мільйонів книжок. Зміст цих підручників насвітлює національне і релігійне виховання. У 1991 році під наглядом професорів Воронки і Погрібного тексти й ілюстрації були викінчені і передані редакційній комісії. Тексти вже набрані на комп'ютерах, а малюнки перебрало графічне заведення міністерства. Це будуть офіційні підручники для усіх шкіл України. ККДУ зобов'язався зібрати $200,000 на цей проєкт, а Міністерство покриє осталі кошти, які оцінено в жовтні 199· ($1 — 35 рубл.) на 29 мільйонів рублів, або 3/4 цілого кошту.

В 1991 р. ККДУ дістав від Українського Народного Союзу $50,000 на цей проєкт, а пастор Я. Шепелявець обіцяв дорівнюючу суму до $100,000 від Місії „Думки про Віру". Координатор проєкту в ЗСА інж. В. Воловодюк розгорнув широку збіркову кампанію, щоб дозбирати $50,000 і більше, тоді вже для видання підручників історії, географії і літератури для вищих кляс. До 1/1/92 вплинуло на цей проєкт $6,940.

7. КОМІСІЯ ПО ОСВІТІ І НАУЦІ

Т-во Приятелів Руху Ню Джерзі — Північ, під головуванням проф. Романа Андрушкова, піднялося помогти кваліфікованим випускникам ВУЗ-ів України, аспірантам на маґістерські і докторські степені в стислих науках і манаджменті дістатись на студії в американських університетах. На прожиток і студії вони мусіли б працювати як асистенти при дослідах чи навчанні. На це потрібне знання мови та добрі оцінки при вступних іспитах. Тут приходить поміч від ТПР Ню Джерзі — Північ. Воно закупило за $5,000 матеріяли підготовки до іспитів з мови і їх спеціялізації та розіслано до ВУЗ-ів України.

З наукової діяльности, 5-місячна консультація д-ра Осипа Мороза, голови фонду Допомоги Україні в Кергонксоні, Н. Й., для КПІ і трьох інших ВУЗ-ів з ділянки адміністрації і організації виказалась вартісною і бажаною. Він намагається завести у заінтересованих ВУЗ-ах ?-літню програму перебудови на американський варіянт приймання, навчання і випуску студентів, як також завідування, комп'ютеризації і програм. Метою перебудови є академічна гнучкість та вищий рівень, які конечні для акредитації західніми університетами.

8. ПРОФЕСІЙНА ДОПОМОГА

Протягом 1991 року наші правники, а особливо лікарі, безкоштовно допомагали лідерам НРУ і Дем-бльоку своїми послугами, шпитальними привілеями і дарунками ліків чи приладів під час їх перебування в ЗСА та в Україні. Часто це ставалося на прохання ККДУ і тому потрібно це тут відзначити і їм публічно подякувати.

ЗАКІНЧЕННЯ

Наш звіт праці не є формальним фінансовим звітом, бо ККДУ часто діяв лиш як координатор, менаджер кур'єр допомоги. Він теж не намагається вповні віддати широку, масивну і корисну працю усіх організацій — членів чи наших прихильників. Вони самі напевно зроблять це багато краще і точніше. Ми рівнож не в силі подати точну листу всіх поодиноких жертводавців.

Екзекутива ККДУ щиро дякує за співпрацю, довір'я і підтримку усім організаціям і їх управам, співпрацівникам і дорадникам, а зокрема широкій українській громаді.

Богдан Бурачинський, голова

Успішна допомога лічницям Львова

„Сердечно вдячна за щирість, сердечність і медичну допомогу, яка нам вкрай потрібна. Дуже приємно було отримати високоякісні й актуальні медикаменти й інші предмети. Ми тепер завершуємо об'єктивний розподіл цих речей по медичних установах і одночасно висловлюємо вдячність Вам та Вашим людям. Ваша моральна підтримка вища всяких інших помочей".

Ці слова — це уривок з листа-подяки, що їх переслала Віра Лясковська, заступниця голови Виконавчого комітету Львівської обласної Ради на адресу організаторів медичної допомоги в Черрі Гилл, Н. Дж. Ініціяторами цієї допомоги були Христина Кульчицька і Роксоляна Сіра, які, будучи у Львові вліті минулого року, скontактувалися з координаційною Радою Розподілу Гуманітарної Допомоги Львівської области, очолюваною В. Лясковською. Слід підкреслити, що в склад ради входять представники львівських адміністративних та громадських організацій і товариств, таких як Рух, Союз Українок та інші. Координаційна рада є єдиним органом у Львівській області, якій доручено координувати всі справи, пов'язані з розподілом гуманітарної допомоги з-за кордону.

Озброєні листою медичних запотребувань, згадані вище жінки, повернувшись додому, негайно й серйозно взялися за організацію допомоги. Особливе зацікавлення й активність у цій акції виявив настоятель української католицької парафії св. Махаїла в Черрі Гилл, Владика-номінат і прелат д-р Володимир Паска, що окремим зверненням до своїх парафіян заохотив їх до участи в цій допомозі.

Завдяки спільним зусиллям парафіян українських католицьких церков св. Михаїла в Черрі Гилл та свв. Петра й Павла в Вілліямставні, Н. Дж., а також при допомозі деяких американців та американських організацій, допомога в скорому часі набрала конкретних виглядів. Її завершено саме напередодні відлету транспортового літака „Мрія" при кінці грудня минулого року.

Як відомо, приліт цього унікального своєю величиною літака став дійсністю завдяки наполегливим стаpанням філядельфійської Федерації Організацій Допомоги України, що її очолює д-р Олександер Черник, визначний суспільний діяч на терені міста Братньої Любови. Організатори допомоги особливо вдячні федерації за включення їхнього вантажу в літак.

Велику частину допомоги лічницям Львова одержано завдяки старанням о. д-ра В. Паски від Католицької медичної місії в Ню Йорку, що пожертвувала багато високовартісних ліків та медичного знаряддя вагою 3,645 фунтів, вартістю 178,189 дол.

На заклик організаторів, жертводавці в Черрі Гилл та Вілліямставні також подарували велику кількість медикаментів та медичного знаряддя. Ці речі, вагою приблизно 5,000 фунтів, переслано до Львова в 139 пакунках, одначе вартости цієї посилки в долярах не було можливим устійнити з огляду на велику різнородність лікарств та медично-шпитального устаткування. Слід згадати, що один жертводавець анонімно уфундував 15 шпитальних візочків та 10 шпитальних матраців з особливим призначенням для Народної лічниці ім. Митрополита А. Шептицького у Львові.

Треба теж підкреслити, що всі лікарства, антибіотики, особливі медикаменти, переслано до Львова в упорядкованому за категоріями стані, а велику увагу звернули організатори на те, що подаровані медикаменти з вигаслою датою активности не були включені у вантаж. Як довідуємось з листа В. Лясковської, це було важливим чинником в об'єктивному розподілі медикаментів по лічницях области та Львова.

Сам вантаж, після приземлення літака „Мрія" в Києві, перевезено до Львова й передано під контролю згаданої координаційної ради. Організатори особисто подбали про те, щоб допомога дійшла на місце призначення, що вони задокументували на фільмовій стрічці. А всі учасники цієї гуманітарної акції задоволені, що їхній труд так швидко увінчався успіхом.

В додатку, координаційній раді у Львові було передано при цій нагоді фінансову пожертву в сумі 1,000 дол., що їх на конечні потреби лічниць зложили громадяни в Черрі Гилл та Вілліямставні.

На марґінесі цієї акції треба згадати, що один із редакторів місцевої американської газети зацікавився акцією до тої міри, що особисто відбув подорож до Києва і Львова на літаку „Мрія". Свої цікаві спостереження про політично-економічну ситуацію в Україні він описав в кількох серійних статтях на сторінках газети „Кур'єр Пост".

Д-р Євген Ґіль

Наукове Товариство ім. Шевченка в Ню Йорку

запрошує членів й українське громадянство на

ДОПОВІДЬ

ПРЕСА УКРАЇНИ У ПРОЦЕСІ ВІДРОДЖЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОЇ ДЕРЖАВИ

яку виголосить

СЕРГІЙ КОЗАК

кореспондент „Літературної України"

що відбудеться

у суботу, 2-го травня 1992 р. о год. 5-ій вечора в домі НТШ в Ню Йорку

при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вул.

Управа НТШ

В П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ

відходу зі земного життя до Отця Небесного

нашого найдорожчого і незабутнього в наших серцях

МУЖА, БАТЬКА, ДІДУНЯ, БРАТА, ВУЙКА І ШВАҐРА

сл. п. інж.

АТАНАСА МИХАЙЛА МІЛЯНИЧА

ЗАУПОКІЙНІ БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ

будуть відправлені

дня 30-го квітня 1992 р.

в церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 8:30 рано;
в соборі св. Юра у Львові;
в соборі св. Софії в Римі;
в церкві св. м. Сергія і Вакха і Жировицької Богоматері;
в каплиці оо. Студитів в Кастельґандольфо, Італія;
в епархії св. Івана Хрестителя в Куритибі, Бразилія;
в церкві — Ню Міллс, Англія;
в обителі оо. Студитів у Вудстаку, Канада;
в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
в церкві св. Йосифа у Вотерфорд, Конн.

Про молитви за спокій душі просять

ДРУЖИНА, ДІТИ, ВНУКИ І РОДИНА

У ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

нашого найдорожчого

МУЖА, БАТЬКА і БРАТА

св. п. д-ра

ПЕТРА ХАРУКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

30-го травня 1992 р. о год. 8-ій рано

в церквах:

св. Йосифа в Чикаґо, Ілл.;
Різдва Пресвятої Діви Марії в Лос Анджелес, Каліф.

Просимо рідних, приятелів і знайомих про молитви.

Дружина ГАЛИНА з родиною

Ділимося болючою та сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що в суботу, 18-го квітня 1992 р. після довгої недуги з волі Всевишнього відійшов у вічність на 80-му році життя

наш найдорожчий

МУЖ, ТАТО, БРАТ І СТРИЙКО

бл. п.

ФЕДІР ДУБЕЙ

нар. в с. Бистрий, пов. Турка

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 21-го квітня 1992 р. з української католицької церкви Успіння Пресвятої Богородиці в Бейон, Н. Дж. на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — ЮСТИНА
брат — АНДРІЙ
братанка — ДОЗЯ з сином АНДРІЄМ

Покійний залишив у глибокому смутку в Україні

сина — АНДРІЯ з дружиною ДОЗЕЮ і дітьми
снnову — ДАРІЮ з дітьми
братанка — ІВАНА зі сином АНДРІЄМ
братанку - НАСТУНЮ в Латвії
внуків та правнуків
та ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні

Просимо про молитви за душу покійного.

У ВІВТОРОК, 21-ГО КВІТНЯ, на українсько-румунському кордоні представник президента України в Буковині Іван Гнатишин зустрів офіційну делеґацію з Румунії. Гості з сусідньої держави візьмуть участь в урочистому відкритті в Чернівцях міжнародного наукового центру. Румунську делеґацію очолює перфект Сучавського повіту пан Катаржану.

„Час плачу вже минувся..."

(Закінчення зі стор. 1)

смертю як їх самих, так і безлічі перших християн, — „час плачу вже минувся", світлоносна радість, що засяяла з гробу Христового, осяювала їхню благовісницьку працю поширення по всіх країнах світу віри в Христа Воскреслого, віру в те, що Ісус є Христос, Син Божий, щоб усі віруючі в Нього мали життя в ім'я Його (Ів. 20,31).

Цьогорічний Великдень наш український народ і його рідна Автокефальна Православна Церква святкують також під знаком великої радости, бо й для них, для народу й Церкви, „час плачу вже минувся" — всі страждання далеко позаду, весь сум і горе поневолення і переслідування вже минулися, і хоч ще чути про багато труднощів і проблем, але вони неминучі в боротьбі за утвердження незалежности України й церковної волі — Автокефалії. Але так як переслідування благовісників-апостолів і жінок-благовісниць про Воскресіння Христове не зменшили і не затемнили факту Воскресіння Його з мертвих, так і сучасні труднощі й перешкоди та вичікування світових вершителів долі нашої нації не перекреслять радісного факту воскресіння волі й незалежности українського народу і його рідної Церкви в новітні часи.

Тож прийдіть, усі вірні, всенародно поклонімось Святому Христовому Воскресінню, бо через Хрест прийшла радість всьому світові. Тож радуймося великою радістю, що її ніхто не бере від нас, бо воскрес Христос — радість вічна.

В цей урочистий і святий день вітаємо всіх вас вітанням перемоги життя над смертю, правди над кривдою, світла над темрявою, добра над злом:

Христос воскрес! Христос воскрес! Христос воскрес!

† Єлисей
Єпископ Луцький
† Олександер
Єпископ Уманський

Дано на Пасху Христову
26-го квітня р. Б. 1992 при катедрі
Св. Ап. Андрія Первозванного в Дітройті.

Полтавське Землятство плянує свій з'їзд

Бавнд Брук, Н. Дж. — Діловий Комітет Полтавського Землятства повідомляє і запрошує всіх полтавців та їх нащадків на ширшу нараду для обговорення і вирішення дальшої діяльності Т-ва Полтавців та справи скликання З'їзду.

Нарада має відбутися напередодні Провідної поминальної неділі, тобто в суботу, 2-го травня, о год. 4-ій по полудні в Домі Культурного Осередку УАПЦ в Бавнд Бруку, де в ті дні збираються тисячі людей на поминки спочилих рідних.

Демократи критикують економічну політику Дж. Буша

Вашінгтон — Група економістів, яку фінансує Демократична партія, оприлюднила у вівторок, 21-го квітня, підсумки дослідження, згідно з якими після Другої світової війни ні за одного президента економіка З'єднаних Стейтів Америки не розвивалася так повільно, як за президента Джорджа Буша. У дослідженні, між іншим, говориться: „Якщо надії Адміністрації (Буша) на те, що в цьому році валовий національний продукт збільшиться на 2.2 відсотка, здійсняться, то це буде означати, що за чотири роки президентсва економічне зростання становитиме всього 4.1 відсотка. Це майже вдвічі менше, ніж в роки другої каденції президентства Двайта Айзенгавера (7.3 відс.)".

Коли журналісти сказали Бушеві про ці дослідження, Президент заявив: „Я чую про це кожний рік, але ніколи не реагую на ліберальних демократів, які збільшують податки, щоб збільшувати видатки". Якщо покладатися на повідомлення демократів, то в роки президента-демократа (від 1977 до 1980 року) стан економіки був ліпшим, ніж за Буша. Але за президентства Картера інфляція досягла 13 відс., а банківський відсоток перевалив за 20, в той час як при нинішньому президентові інфляція коливається між 4 і 5 відс., а банківський відсоток — най нижчий за останню чверть століття — від 3.5 до 5.

Згідно з даними демократів, за чотири роки картерського керівництва економіка зросла на 11.5 відсотка. В роки першої каденції Роналда Реґена її зростання становило 10.1 відс., а під час другої каденції — 14 відс. Від листопада 1982 року до липня — серпня 1989 року тривало постійне економічне зростання. Потім почалася рецесія, з якої лише тепер країна поступово виходить.

„Я дарую тобі..."

(Закінчення зі стор. 2)

музика з таємничою міною відкрив футляр, далі поважно розгортав скрипку з оксамітної серветки, примощував з повагою свій інструмент до підборіддя і починалося священодійство, — злинала музика. Скрипка переважно була така старенька, як її господар, але які дива вичаровували ці, здавалося б немічні старечі пальці, можливо колишнього віртуоза. Тепер його авдиторією стала вуличка, чи простір подвір'я, а полатаний фрак і зів'ялий чорний метелик говорили про те, що і одяг і скрипка і сам скрипаль знали зливу квітів і гучні „брава", та невблаганний час зробив своє. Але що там час — львівський мандрівний скрипаль почав свій концерт. Все стихло, хтось ставав, як вкопаний на тому місці, де його застали тремтливі тони скрипки, а вона плакала і горіла чардашем, примхливим старим танго. Часом розхристаною батярською пісенькою чи майже пошепки стрілецькою тугою. Плакали зворушені поважні ґаздині, а деколи у сиві вуса старшого пана сплинула потайки сльоза, як згадав перший баль, а може побратимів з часів стрілецького зриву. Коли відлунав останній звук і старенький з уклоном опускав скрипку, то з вікон, як блискучий дзвінкий весняний дощ зливою сипалися монети. Ми, малі визбирували той скарб і відносили його старому музиці. Ясно, що гонорар був часто символічний, бо то зворушення, яке викликала та музика, ті спогади і те добро пам'яті, що повертала вона, не можна було оцінити навіть тим дощем з монет. Музика зникав, а в душах людей лишалася вдячність за ті хвилини, проведені з його музикою і тими людьми і подіями, що лиш подумки можна було згадати у той час, коли мені випало бути малим хлопчиною.

Уявіть собі, яке зворушення мало не задушило мене, коли я вже пішов на „спацер" по Львові знову у навечер'я Великодня зі зовсім ще маленькою моєю донею і раптом на подвір'ї Бернардинського монастиря я почув знайомі тремтливі звуки скрипки. Я не сподівався, що ще її колись почую і що зможу показати те чудо родом із львівської вулиці моїй малій. Чуєш доню, чуєш музику мого дитинства, — це звучить голос нашого міста, — нитка часу не урвалася, не щезла душа наших вулиць і подвір'їв. Дай Тобі Боже здоров'я мій старий скрипалю, що тебе не з'їв „зуб часу" і живий ти не лише в моїй пам'яті. Разом з тобою знов обступили мене високі такі гарні церкви і будинки нашого міста, знов почув я відлуння кроків своїх і татових, на бруку вечірніх вулиць, де спільно рука в руці ми міряли їх довжину. Дякую тату за той дар, який Ти дав мені немов найкращу писанку того великоднього вечора і тепер я маю змогу ним поділитися. Я вже маю кому сказати: „Ходім, я подарую Тобі Львів!"

У 1978 РОЦІ 25-літній Роберт Алтон Герріс вбив двох підлітків і за цей злочин його оскаржено та засуджено на смертну кару, виконання якої з уваги на різні законні відклики, його адвокати зуміли відкладати впродовж 14 років. Одначе зі сходом сонця 21-го квітня, після довгої ночі законних маневрів до Верховного Суду ЗСА включно, присуд виконано у місцевості Сан Квентін, Каліф., де вже 39-літнього Р. Герріса усмертнено в ґазовій камері, що було першим виконанням смертного присуду в Каліфорнії за минулих 25 років.

У ВІВТОРОК, 21-ГО КВІТНЯ, Федеральне бюро інвестиґацій (ФБІ) повідомило засоби масової інформації про схвалення нової програми для підвищень, переносів і призначень своїх аґентів-працівників, які походять із етнічно расових меншин ЗСА. Це було наслідком заяви працівників ФБІ, зокрема чорних, які своє зажалення на письмі до директора ФБІ Вілляма Сешинса мотивували дискримінаційною політикою. Крім того ці ж самі працівники разом із працівниками інших меншин загрозили судовим позовом, якщо не буде зроблено змін у системі, яка займається справами персоналу.

У ВІВТОРОК, 21-ГО КВІТНЯ, вірмени обвинуватили азербайджанців у вбивстві 53 мирних жителів і захопленні закладниками 52 осіб. Як заявило міністерство закордонних справ Вірменії, цей злочин, жертвами якого були переважно жінки і діти, стався 10-го квітня під містечком Ленінаваном в Нагорному Карабаху.

МЕШКАНКА РИГИ МАРІЯ КРУГЛОВА, українка за національністю, подарувала урядові України власний будинок для української амбасади, в такий конкретний спосіб сприяючи встановленню дипломатичних стосунків між Латвією і Україною.

В КИТАЇ ТРИВАЄ КАМПАНІЯ боротьби з державною корупцією. Цими днями було страчено Лі Чангу, члена керівництва машинобудівного комбінату в місті Каратаї на заході країни. Його обвинуватили у присвоєнні 516.700 юанів, що за офіційним курсом дорівнює 93.945 дол.

ІТАЛІЙСЬКИМ І АМЕРИКАНСЬКИМ військовим спеціялістам покищо не вдається перетяти шлях рідким гарячим викидам з вулкану Етна, який „прокинувся" в грудні минулого року і постійно загрожує найближчим населеним пунктам. Воєнні сапери готують ряд вибухів, які повинні змінити напрям руху лявіни.

ДИРЕКТОР ДЕПАРТАМЕНТУ інформації і преси міністерства закордонних справ Російської федерації Сєрґєй Ястржембський повідомив, що Росія вже розпочала свою участь у здійсненні санкцій ООН щодо Лібії. Зокрема зменшується кількість російських установ у Лібії, евакуюються звідки члени родин російських представників. Лібії запропоновано зменшити число своїх дипломатів у Москві.

ВЕРХОВНИЙ СУД РУМУНІЇ оголосив остаточні вироки 21 членові колишнього Політбюро румунської комуністичної партії. Вони обвинувачувалися в „співучасти у вбивствах при обтяжуючих обставинах" і дістали різні терміни ув'язнення — від 8 до 16 років. Серед засуджених є колишній радник Чаушеску Сільвіу Куритчану, міністер пропаганди Іон Тоту, міністер торгівлі Ана Мinduресан, міністер закордонних справ Стефан Андрей.

Воскресіння

(Закінчення зі стор. 2)

холодних устах — солодка мовчанка.

А вночі хтось відкрив знайомим скрипотом двері церковці. Вкрадливе світельце освітило стіни, чийсь плач перейшов у ридання.

Отець Василь на колінах підповз до Ісусового гробу, поклав дрижачі руки на святі рани...

— Прости мені, Господи... я обманув їх, щоб лише вийти, щоб пустили із гробу... Тебе ради я згрішив...

Голос — шепотом від дверей, гострий, наказуючий, і отець Василь заметушився:

— Іду вже, друже!

Він покаліченими руками обережно згорнув Плащаницю і пропік її цілунком. Опісля вийшов із церкви.

Його оточили кілька постатей. Легкий просвіт блимнув на залізі рушниць. Отець Василь глибоко зітхнув:

— Усе в порядку, друже командир!

Ніч прозорилася і вставав день третій — неділя. Отець Василь ступав легко, притуляючи до грудей святий скарб. Довкола нього йшли ті, що їх він знав від колиски, малі колись хлопчики, які бігали з калаталами.

У серці була радість, а на душі немов по Святому Причасті. Плащаниця, одіяло смерти, була порожня.

Бо Христос воскрес і нечутно йшов попереду, дивлячись, як сонце промінням прорізує край неба.

(„Українська Думка", Лондон, 1977 р.).

Закінчено...

(Закінчення зі стор. 1)

вецька область — Іван Гнатишин, Чернігівська область — Валентин Мельничук, місто Київ — Іван Салій, місто Севастополь — Іван Єрмаков.

Цей факт прокоментувала газета „Україна Молода" з 10-го квітня, де зокрема сказано ,що не зважаючи на теплі стосунки між Рухом, УРП, ПДВУ та іншими, Президент Кравчук призначив в області не тих людей, яких вони чекали. Ними стали головно центристи, обережні, здатні на компроміс. Л. Кравчук підібрав людей з такими якостями, які в нинішній ситуації діятимуть поміркованo. Цілком зрозуміло і те, що Л. Кравчук обрав вірних і зобов'язаних йому людей, пишуть автори „України Молодої". Було б смішно, якби Президент (будь-який президент якої завгодно країни) призначив своїми представниками потенційних опонентів..."

Розпорядженням Президента Л. Кравчука призначено також заступників голів державної адміністрації в областях. У Волинській обл. — Юрія Ланвертовича; Дніпропетровській — Леоніда Гуменюка; Донецькій — Володимира Логвиненка; Закарпатській — Сергія Устича; Запорізькій — Юрія Бочкарьова і Володимира Піконора; Київській — Миколу Барсука та Івана Куцая; Кіровоградській — Едуарда Розвіха; Луганській — Володимира Іванова і Генадія Фоменка; Одеській — Бориса Стреченя; Полтавській Миколу Хворостяна і Василя Шапрана; Рівнській — Григорія Бенедишука; Сумській — Валерія Борозунова і Олексія Міцуру; Тернопільській — Богдана Андрушківа і Володимира Стародубця; Херсонській — В'ячеслава Богуна і Володимира Вербицького; Чернівецькій — Володимира Іваненка і Генадія Кхмітта; Чернігівській — Бориса Суховірського.

В п'ятницю, 17-го квітня Президент України Леонід Кравчук видав указ про „Раду промисловців і підприємців". Підтримано ініціятиву українського союзу „Промисловців і підприємців" та утворено при Президенті України консультативний орган — Раду промисловців і підприємців України.

Валютний...

(Закінчення зі стор. 1)

біл. — це частина 24-більйонового „пакета". Однак цей анонім не зміг пояснити, чи зі сказаного слід розуміти, що Росія дістане лише 4 біл., а 20 біл. — інші республіки.

Згідно з твердженням кореспондента АП Мартіна Крацсінґера, в центрі уваги конференції МВФ буде питання про конвертований карбованець. На цю справу „велика сімка" має намір нібито виділити 6 біл. дол. Але фінансисти західніх країн вже висловлюють побоювання: гроші ці будуть використані, а карбованець так і залишиться неконвертованим.

Конференція МВФ триватиме тиждень і закінчиться у вівторок, 28-го квітня.

НЕ ТОЙ РІК

У статті Марії Храпливої п.з. „Про окуляри", („Свобода", ч. 69 з 10-го квітня 1992) треба читати: „Вчений Захарій Янсен 1590 року комбінував, і підписуючи образ двома збірними сочками, зладив перший мікроскоп". — Ред.